

ADRIAN
TCHAIKOVSKY

PŘELOŽIL MILAN POHL

VLÁDCI ARCHITEKTI SVĚTŮ 3
NESTVŮRNOSTI

PLANETA9 | TRITON

ARCHITEKTI SVĚTŮ 3

VLÁDCI NESTVŮRNOSTI

TRILOGIE

ARCHITEKTI SVĚTŮ

1. DÍL: STŘEPY ZEMĚ
2. DÍL: OČI PRÁZDNOTY
3. DÍL: VLÁDCI NESTVŮRNOSTI

ADRIAN TCHAIKOVSKY

**ARCHITEKTI SVĚTŮ 3 VLÁDCI
NESTVŮRNOSTI**

Lords of Uncreation

Copyright © Adrian Tchaikovsky, 2023

First published in English by Tor, Pan Macmillan, London 2023

Czech edition © Stanislav Juhaňák – Triton, 2024

& Martin Královec – Planeta9

Translation © Milan Pohl, 2024

ISBN 978-80-7684-354-7 (Stanislav Juhaňák – Triton)

ISBN 978-80-7684-362-2 (epub)

ISBN 978-80-7684-363-9 (mobi)

ISBN 978-80-7684-361-5 (pdf)

ISBN 978-80-88626-16-9 (Martin Královec – Planeta9)

ISBN 978-80-88626-17-6 (epub)

ISBN 978-80-88626-18-3 (mobi)

ISBN 978-80-88626-19-0 (pdf)

Johnu Catlingovi

V PŘEDCHOZÍCH SVAZCÍCH JSTE ČETLI...

KLÍČOVÉ KONCEPTY

Neprostor – Vrstva nicoty pod povrchem vesmíru. Gravitické pohony umožňují lodím vstupovat do neprostoru, cestovat jím a v krátkém čase tak překonávat světelné roky reálného prostoru. Většina lodí létá po rychlotrasách vedoucích mezi hvězdami.

Architekti – Entity o velikosti měsíce, které se vynořují z neprostoru a přetvářejí osídlené planety v bizarní skulptury. Jeden z nich navštívil Zemi, čímž začalo sedmdesát let bojů a útěků – válka, která si vyžádala miliardy lidských životů. Ukončil ji teprve kontakt mezi laboratorně vytvořenými lidskými mediátory a Architektky. Nyní, o padesát let později, se Architekti vrací.

Prapůvodní – Na některých planetách lze najít pozůstatky po dávné civilizaci Prapůvodních, dosud zahalené tajemstvím. Dříve se zdálo, že Architekti se veškerým stopám této pradávnej kultury vyhýbají. Poslední dobou však začínají všechny takové stopy pečlivě odstraňovat z lodí i planet, které se chystají přetvořit.

Hegemonie – Mimoszemské impérium ovládané nevyzpytatelnými Essiely, kteří mají jako jediní přístup k technologii, díky níž lze přesouvat artefakty Prapůvodních. Svým poddaným slibují věčnou ochranu před Architektky. Bohužel se zdá, že v čerstvě se navrátilších Architekttech již artefakty nebudí takovou bázeň jako kdysi.

FRAKCE LIDSTVA

Po výbušné expanzi lidských uprchlíků při takzvané polyspoře nyní lidstvo sídlí v množství různých kolonií, počínaje pohodlnými obydlenými světy a konče ohromnými spoustami astráků, kteří se dosud protloukají mezi planetami. Obchodu a cestování v Koloniální sféře významně napomáhají mediátoři, jedni z mála živých tvorů schopných navigovat lodě neprostorem mimo rychlotrasy. Koloniím vládne Rada lidských zájmů, familiárně přezdívaná Liz, ze světa zvaného Berlenhof.

Během první války s Architektu stálo lidstvo po boku mnoha dalších bytostí, jeho nejbližší spojenci však vzešli z jeho vlastních řad. Patřila k nim složená kybernetická inteligence Kolektivců, původně vyrobených jako nástroje, nyní však nezávislých. Partenon doktorky Parsefer, uměle vytvořená společnost žen, rovněž stanul v první linii války.

Po odtržení Kolektivců i Partenonu se vyrojily nepřátelské koloniální frakce včetně nativistů s heslem „lidstvo na prvním místě“ a samozvaných Zrazenců věřících ve spiknutí, které lidskou rasu připravilo o dominanci ve vesmíru. Rozličné skupiny uvnitř Liz, kupříkladu diktátorská šlechta z Magdy, jednoho z nejvlivnějších světů v Koloniích, tyto rostoucí frakce podporují či o jejich podporu samy usilují.

KLÍČOVÉ POSTAVY

Božský sup – Sběrná loď. Její posádka zahrnuje specialistku dronů **Olli**, právníčku a duelantku **Kris**, obchodního jednatele **Kitteringa** a také **Idrise Telemmiera**. Idris je jeden z posledních původních mediátorů. Chtěl jen dožít v klidu a míru, dokud ho stará přítelkyně z války, Partenonka **Solace**, nepřišla naverbovat pro svou vládu.

Havaer Mundy – Agent Liz, který posádku *Božského supu* zapletenou do návratu Architektů napřed pronásledoval a posléze se s ní spolčil.

delegát Trinus – Archeolog Kolektivců, starý přítel Idrise a Solace z války, odborník na to málo, co je známo o Prapůvodních.

Ravin a Piter Uskarové – Šlechticové z Magdy napojení na xenofobní elementy Liz. Patří k mocné klice, která hodlá vyvolenou část lidstva chránit na vesmírných archách.

Nevýslovný Aklu, Břit a Hák – Essielský gangster z Hegemonie, střídavě nepřítel a pochybný spojenec posádky *Božského supu*. Zdá se, že cítí jistou spřízněnost s Olli, protože se stejně jako on nepoddala svým tělesným omezením.

výzkumný tým Oka – Nezávislá vědecká iniciativa pod vedením **Achaba**, Naeromatha posedlého zničením Architektů. K dalším členům patří lidský vědec **doktor Shinandri** a kybernetická mechanika **Tokamak Jaïne**. Spolupracují se **Zvěstovatelem Prachem**, mimozemšťanem, který více než před sto lety poprvé varoval Zemi před Architektou.

NEDÁVNÉ UDÁLOSTI

Architekti po svém návratu přidávají na seznam přetvořených planet další a další lidské světy. Ukazuje se, že před jejich působením není v bezpečí ani Hegemonie.

Zběhnutí Idrise Telemmiera k Partenonu podnítilo nepřátelství mezi tímto národem válečnic, žijícím na palubách vesmírných lodí, a „Liz“, Radou lidských zájmů, spravující kolonie lidstva. Díky Idrisově pomoci se nyní Partenonu podařilo vyvinout první třídu svých vlastních mediátorek, které se stávají jednak zbraní proti Architektům, jednak potenciální hrozbou vůči Liz.

Jedna z frakcí Liz, vedená rodinou Uskarů, zahájila útok na Partenon ve snaze zlikvidovat ho v ničivé válce a zároveň ochránit flotilu vesmírných arch, kterou budovala a na niž plánovala přesunout malou část lidstva podle svého výběru. Toto spiknutí však odhalil Havaer Mundy, pracující pro sesazenou šéfkou rozvědky, náčelnici Laery.

Laery nyní stojí v čele Kartelu, mezidruhově koalice, kterou tvoří také Sněm spojených Kolektivců, hegemonský kriminálník Aklu a tajemný mimozemšťan Zvěstovatel Prach. Nedávno zakročili, zmocnili se flotily arch a donutili Liz a Partenon ke smíru a spolupráci na tom, aby koordinovaly obranu před společným nepřítelem, to znamená Architektu – a také aby Architektům pokud možno vrátily úder.

Naději, že se podaří přejít do ofenzivy, zažehly Idrisovy experimenty s funkční základnou Prapůvodních známou jako Oko. Svérázní výzkumníci pod vedením Naeromatha Achaba využívali tohoto zařízení k pátrání po původu Architektů v neprostoru. S Idrisovou asistencí objevili cosi, co vypadá jako líheň Architektů, a domnívají se, že s jejich hrozbou lze skoncovat neprostorovým útokem. Idris je ovšem přesvědčený o tom, že Architekti jsou pouhými otroky jiné, dosud neznámé neprostorové mocnosti, a tudíž nesvobodnými pěšci nucenými pustošit planety proti své vůli. Oko nyní spadá pod ochranu Laery a jejích spojenců, Idris však zjišťuje, že s jejich posláním se nemůže ztotožnit. Sám

si umiňuje chránit entity, které lidstvo pokládá za největšího nepřítele ve vesmíru, a zároveň se snaží vypátrat v neprostoru pravého nepřítele.

ČÁST PRVNÍ

ESTOC

KAPITOLA 1

ANDECKA

Andecká Tal Mar: mediátorka na trojmístné lodi jménem *Kovařík*, toho času obsluhované jen dvoučlennou posádkou, poněvadž o zdroje, zvláště ty lidské, teď byla nouze. Za zády jí visel svět Assur. Jedinečný ekosystém; slibná lokalita co do zemědělství, vědeckého bádání i nerostného bohatství. Populace sedmdesát milionů bytostí, převážně lidí, ale také spousta Kastigarů a Hanniů. A každá loď schopná vystoupat na oběžnou dráhu jich právě odvážela tolik, kolik jich pobrala. Zrovna jako ve starých válečných historiotypech. Protože stará válka se vrátila.

Před Andeckou, v dálce několika set milionů kilometrů, byl Architekt. Pouhým okem se dosud nedal zahlédnout, vytrvalým tempem však hltal vzdálenost, a její pilot, Staven, zanesl na displej elegantní křivku jeho trajektorie. Po ní se Architekt s dokonalou přesností přiřítí na oběžnou dráhu Assuru, zhoupne se kolem něj a pak ho...

Přetvoří. Znetvoří. Promění živoucí svět v mrtvé umělecké dílo.

Až se tak stane, podle odhadů assurského kybernetu bude na planetě pořád ještě sedmašedesát milionů bytostí. A to ještě v tom nejlepším případě.

„Jak to vypadá s posilami?“ Andecku svrběly jizvy po operacích: ty, které se jí klikatily přes skalp jako blesky. Přírozenou cestou se zrodila jen jedna mediátorka, a sice svatá Xavienne, zabitá přímo po jejím boku při obraně Berlenhofu. Obě tehdy byly v nesrovnatelně větší lodi než *Kovařík*, v nadupaném partenonském bitevním křižníku, a bylo jim to houby platné.

Staven jenom zasupěl, a když otázku zopakovala, odsekl: „*Nemyslíš*, že kdyby se nám ozvaly, už bych ti to *řekl*?“ – oním ironickým tónem, ke kterému se uchýloval, když byl vyděšený k smrti.

Pomoc nedorazila. Což je trochu problém, když celý váš útočný plán stojí a padá s účastí někoho dalšího.

„Budeme improvizovat,“ rozhodla Andecka.

„Je po nás,“ usoudil Staven, *Kovaříka* ale neobrátil.

Optimistické odhady místního kybernetu vycházely z předpokladu, že někdo Architekta zdrží, aby mohla evakuace proběhnout, a ten „někdo“ měla být zjevně Andecka Tal Mar. Za staré války to byly celé flotily válečných lodí, dronů, prostě všeho možného, co se hodilo k dočasnému odvedení pozornosti od transportérů s uprchlíky. Aspoň tohle se změnilo k lepšímu. Teď to znamenalo mediátory, jako byla Andecka. Protože právě ona se mohla jako jedna z mála lidí ve vesmíru pokusit o kontakt s Architektem. Spojit se s jeho obrovitou, nepochopitelnou myslí a zaječet: *J sme tady!* – jako v té staré báchorce z mediotypů. Přimět ho, aby na chvíli zaváhal.

A možná dosáhnout i něčeho víc... sama však silně pochybovala, že se jí to podaří. Její chabý hlásek Architekta rychle omrzí, vzápětí ten kolosální netvor promění ji, Stavena i *Kovaříka* v náramně zajímavý filigrán molekul a pak provede totéž s planetou.

„Moment, právě dorazilo něco *velkýho*.“ Ve Stavenově hlase zahořela naděje, vzápětí opět pohasla. „Nejsou to oni. Nejsou...“

Andecka zápolila s přístroji a Assur se scvrkával vzadu za nimi. Staven je už před chvílí navedl na kurz proti Architektovi, aby mu mohli do krystalového ucha zakřičet snadno přeslechnutelné námitky. „Tak kdo...?“ Nejhorším možným scénářem by byl *další Architekt*. Párkrát už se to stalo, zdálo se totiž, že na některé planety mají ti netvoři obzvlášť spadeno. Proti jednomu by Andecka měla aspoň chabou šanci, ale se dvěma by toho nezmohla ani tolik jako zpomalovací práh s buldozerem.

„Nějakej transportér. To mě poser.“ Znělo to, jako by měl Staven infarkt, slova ze sebe vyřázel s hlasitým funěním. „Transportér.

Kastigarskej.“

Přetáhla data na svou obrazovku. Na tohle by se teď neměla soustředit, ale potřebovala to vědět. „Sakra, to je ale macek,“ uznala. Ta loď samozřejmě nedosahovala velikosti Architektů, Andecka však neměla tušení, že Kastigarové dokážou sypat z rukávu takovéhle megatransportéry. Pořád byla napojená na assurský kybernet a hupla do hovoru, který na něm právě probíhal. Displej jí vyplnil detailní záběr na chapadelnatý chřtán kastigarské hlavy, přičemž každé kroutící se chapadlo bylo zakončeno drápem a okem připomínajícím perlu.

„Říkají...“ Andecka zamžikala. „Prý vezmou dva a půl milionu lidí. Jak se jim tam můžou vejít...?“

Staven jí pinkl specifikace lodi. Do té chvíle nebyla schopná docenit, jak je ta loď *obrovská*. V životě už bydlela ve velkoměstech menších než tenhle koráb. Kolonie lidstva hodně spoléhaly na malé transportéry, relikty z dob, kdy bylo každého krychlového metru v nákladových prostorech zapotřebí k převozu rychle se bortící civilizace. Kastigarové oproti tomu vyznávali velkoobjemovou přepravu, alespoň mezi svými vlastními planetami, a tohle bylo jedno z jejich největších plavidel, dost možná vůbec poprvé nad lidským světem. A blížilo se takovou rychlostí, až se Andecka začínala modlit, aby měli Kastigarové podstatně lepší gravitické brzdy než lidé, jinak to Assur odskáče dlouho předtím, než ho stihne přetvořit Architekt.

Kybernet se teď pokoušel kontaktovat *Kovaříka*. Kapacita pro odvoz dalších dvou a půl milionu lidí z planety by jim ostatně nebyla k ničemu, pokud by neměli čas dostat je na loď.

„Řekni jim, že samozřejmě uděláme, co budeme moct,“ nakázala Stavenovi Andecka. *Kde jsou k ďasu naše posily?* Pak se ujala kormidla, poněvadž iluze toho, že má něco pevně v ruce, jí pomáhala s vlastní duševní přípravou. Hnala se k té vzdálené špendlíkové hlavičce odraženého světla, kterou už pomalu rozeznávala. Monstrum zvíci měsíce a uvnitř mysl. Její cíl.

„Ale jednoho to nutí k úvahám,“ prolomil Staven její pečlivé soustředění.

„Co, Stavene? Co tě nutí k úvahám?“

„Viděl jsem mediotypový nahrávky z toho hegemonského světa. Kde zaútočili na Architekta. Prostě tam skočili dva další, v podstatě rovnou *na oběžnou dráhu*. Víme, že to dokážou. Tak proč se k planetám, který se chystaj zničit, zdlouhavě šinou přes celou soustavu?“

„Co já vím... Třeba potřebujou chvíli ticha na *přemýšlení*?“ zasyčela na něj Andecka, ale její koncentrace teď už byla doopravdy v háji. Protože měl pravdu. Architekti ke svému vražednému dílu přistupovali s prazvláštní zdvořilostí. Evidentně by se dokázali vynořit z neprostoru přímo v gravitační studni dané planety. I kdyby je to stálo námahu či energii, opravdu tou schopností vládli. K takovémuhle pomalému příletu, dopřávajícímu obyvatelům ohroženého světa spoustu času na záchranu, přece neměli důvod. Jako by si vychutnávali děs svých obětí, očekávání neodvratného konce. *Nebo jako by nám dávali šanci uprchnout.*

Názory lidí na to, co vlastně Architekti chtějí, se mírně řečeno různily. Většina prohlašovala, že jsou to genocidální netvoři, a hezkých pár jedinců hloubavějšího založení prostě tvrdilo, že jsou nepoznatelní a na ostatních bytostech jim vůbec nesejde. A pak tu byli lidé, kteří skutečně *věděli*, protože se dotkli jejich mysli. Lidé jako Andecka. Lidé jako její poloviční mentor Idris Telemmier, nejstarší žijící mediátor. Muž, který se pustil dál než všichni ostatní, a teď se vydával ještě dál.

Jsou to otroci, konstatoval. Skoro nikdo – ani ve společném projektu mediátorů, aktuálně probíhajícím v Oku – mu tak docela nevěřil. Andecka však ano. Idrisu Telemmierovi by nevěřila jen máloco. Při vší jeho nešťastné slávě mu bylo proti srsti, když ho někdo uctíval jako hrdinu, ale ona už ho viděla při práci. Byl lidskou svící, která planula dvojnásob jasně, kupodivu však nikdy nevyhasla. Andecka navíc věděla, že oheň pálí. Sama ten žár taky cítila, tušila ale, že Idris hoří neustále.

Sem na Assur ji vyslali přinejmenším částečně Idrisovou zásluhou. To díky němu dorazila *dřív* než druhý mediátor a stačila kybernetu říct, ať zahájí evakuaci. Ani tohle za první války neměli. Systém včasného varování.

Kdybychom tak ještě měli kouzelnou technologii Hegemonie, se kterou bychom mohli všechny prostě teleportovat z planety. Taková technologie zřejmě opravdu existovala, Hegemonie Essielů ovšem její existenci nepřipouštěla, a už vůbec se o ni nechtěla dělit.

Architekt před nimi už vypadal jako jasná skvrna o velikosti nehtu na palci. Když přimhouřila oči, rozeznávala určité podrobnosti na ježaté straně natočené k Assuru a ke hvězdě této soustavy.

Něco tam uvnitř sídlí, říkala si. Můžu k tomu proniknout. Aniž by zešílela. Aniž by utrpěla fatální biologickou zpětnou vazbu. Její mediátorské vědomí dokáže vklouznout do ohromného labyrintu Architektova vnitřního světa a proplést se jím až k samotnému ohnisku, kde by si upravená lidská bytost mohla sednout a popovídat s nepředstavitelným gigantom. Snad. Bez asistence to ještě nikdy nedělala. Všechno je někdy poprvé.

„Musíš držet co nejplynulejší kurz.“ Mluvila rychle a přerývaně. „Širokým obloukem se vyhýbat všemu, co po nás –“

„Já vím, já vím.“ Samou hrůzou zněl Stavenův hlas ještě jízlivěji než jindy.

Soustředila se na světlo odražené Architektem. Už cítila, jak se její mysl rozbaluje, natahuje se bezejmenným směrem, kde vstoupí v kontakt s čímsi naprosto *cizím*.

Vnímala, jak se jí z břicha zvedá strach, sápe se jí po mysli, a v tu chvíli nevěděla, jestli se mu bránit, nebo se mu poddat. K užitku by jí nejspíš nebylo ani jedno z toho. Šlo o lidské reakce, ona se však měla utkat s hluboce nelidským tvorem.

A vtom:

„Kontakt!“ křikl Staven, jako by byl mediátor on, a ne ona. Další slova se z něj vyvalila v chaotickém blábolení a ona je musela zpětně rozplést, aby se v nich vyznala. „Jsou to oni. Díky Bohu, doprdele, jsou to oni!“

Jejím vlastním přístrojům už vévodily senzorové ozvěny z Architekta, přesto ale v soustavě zaznamenala další plavidlo. Vydrápalo se z neprostoru mezi Assurem a Architektem. Nebyl to další dárek od Kastigarů, ale válečná loď, a velká.

„Jak to,“ postěžoval si Staven, „že my máme tuhle plechovku

a ony mají *tohle*?”

„*Kovaříku*, tady *Maman Brigitte*,“ ozval se přes komunikátor hlas mluvící úsečnou kolvulštinou s partenonským přízvukem. „Hlášení o situaci.“

„Doufám, že s sebou máte medačku, jinak jsme v hajzlu,“ vyštěkla Andecka. Všechny protokoly a hodnosti ať jdou k čertu.

Následovala chvíle napjatého ticha, která jako by zdůrazňovala, kolik *Kovaříků* by se vešlo do stínu *Maman Brigitte*. A pak: „*Kovaříku*, hovoří kognoscientka-mediátorka Grave. Slyším snad Andecku?“

„Ať nás chrání Bůh i jeho prorok,“ hlesla Andecka. „Ano, slyšíš.“ Než se přihlásila jako dobrovolnice, vyrůstala v nábožensky založené komunitě, a když byla ve stresu, něco z té výchovy se promítalo do jejího vyjadřování. Nemluvě o troše závisti. Nejen proto, že Grave vyfasovala válečný křižník, ve kterém si mohla poletovat vesmírem, ale taky proto, že Andecčina partenonská kolegyně neměla onu síť jizev a vnitřních traumat, která byla daní za Andecčiny mediátorské schopnosti. *Podvádějí*, znělo nelichotivé hodnocení, k němuž se dobrala většina koloniálních medáků, ale právě teď si Andecka říkala, že pomoc od podvodnice je pořád lepší než vůbec žádná pomoc.

Na „společných operacích“, jako byla tahle, se předtím podílela už třikrát. Věděla, jak to chodí. Nakonec vlastně příliš nezáleželo na tom, jak velkou loď a kolik zbraní vzal Partenon s sebou. Tuhle bitvu ostatně nevybojují děla, nýbrž mysl Andecky a mysl kognoscientky Grave s myslí Architekta.

Staven smýkl *Kovaříkem* do obloukovité trajektorie; čekal na *Maman Brigitte*, aniž by obětoval rychlost. Když ho větší loď dostihla, srovnal s ní krok i kurz. Architekt mezitím narostl z velikosti nehtu do velikosti ruky, konečně začínal vypadat jako to, co byl doopravdy: netvor zvící měsíce, řvoucí na Andecčiny mediátorské smysly. Výtlak hmoty měl mnohem větší, než odpovídalo jeho olbřímím rozměrům; vrhal obrovský stín do neprostoru. Smrt; ničitel světů. Nebo spíš něco ještě nepochopitelnějšího. Přetvářeč, umělec, řemeslník. Zanechával za sebou planety precizně přepracované na důmyslné skulptury.

Tohle nedokázal vysvětlit žádný mediátorský kontakt v dějinách. Pokud Architekti dělají to, co dělají, z rozkazu svých tajemných vládců, pak nikdo netušil, proč je k tomu vládci nutí. Proč chtějí, aby se všechny obydlené planety ve vesmíru jedna po druhé staly jejich galerií pokroucených exponátů.

„O kolik blíž ještě?“ hlesl Staven. Jejich obrazovky už vyplňovalo zubaté krystalové pohoří, tvořící přední stranu Architekta.

Andecka poslala Grave rozhodovací diagram, který nachystala. Partenonka ho během chvilky upravila a zase jí ho vrátila. Během několikavteřinového přibližovacího manévru si tento plán prohodily nejméně pětkrát. Medáři ten postup vypracovali při prvních několika společných misích. K vítězství nad Architektem totiž obvykle jedna mediátorská mysl nestačí. Ledaže máte štěstí nebo se jmenujete Idris Telemmier.

Diagram s posledními Partenončinými úpravami už se začínal podobat něčemu použitelnému. *Souhlasím*, odpověděla Andecka. Každý mediátor byl jiný, každý měl své silné i slabé stránky, každý uměl něco, co ostatní ne. Šlo jen o to položit šablony přes sebe a podívat se, kde se překrývají. Na základně se hodně mluvilo o tom, že by výcvik medáků mohl probíhat ve dvojicích, zvyklých spolupracovat, a nejspíš k tomu dříve či později dojde. Momentálně ale bylo ve vesmíru příliš mnoho světů a příliš málo medáků. Styčná komise Kolonií tedy přišla s diagramem – modifikovatelným plánem útoku, který si mohla každá improvizovaná dvojice upravit podle svých individuálních předností.

A pak byl Architekt najednou u ní. Ne snad fyzicky, protože v tomto smyslu se k sobě přiblížili už před chvílí. Byl u ní v hlavě, téměř se k ní natahoval, šel jí vstříc, jako by spolu hráli nějakou hru.

Andecka hekla, vzdáleně ucítila bolest, jak sebou její tělo praštilo nazad do křesla, s hlavou zvrácenou na stranu, zkroucenými klouby, prokousnutým jazykem. Do mozku jí pronikla slabounká ozvěna Stavenova starostlivého výkřiku a vzápětí už ji obklopilo ohromné křivolaké město Architektova vědomí. Bludiště širokých prostranství a úzkých průchodů bylo pouhým konstruktem,

kterým její mediátorská mysl znázorňovala jeho skutečnou mimozemskou spletnost. Pamatovala si, jak to po Telemmierově boku zkoušela poprvé. Tehdy ho to málem stálo život – a ostatní, kteří tam byli s nimi, zahynuli doopravdy. Andecka se pouštěla někam, kde lidská psychika nemohla obstát, podobně jako by její organismus nevydržel ve vesmírném vakuu. A mysl si to vybíjela na těle. Její srdce a mozek, všechny částčky její bytosti se kroutily a praskaly ve snaze utéct před tím, kam je vedla. Andecka mezitím nepřestávala pátrat po té jiskře, po duši v kenotafu, kde by se ona i Architekt mohli vzájemně dotknout.

A nebyla tam sama.

Stále se řídila diagramem. Poblíž cítila kognoscentku Grave, jak provádí jedno rozhodnutí za druhým, postupuje podle plánu. Jako levá a pravá ruka, které právě tak akorát vědí, co dělá ta druhá. Vzájemně se doplňovaly, ačkoli angažmá v tomhle sebezničujícím představení získaly jedna i druhá docela jiným způsobem. Andecce rozřezali mozek, napumpovali ji chemikáliemi, vybavili kybernetikou a zabili stovku jiných subjektů, jenom aby z ní udělali to, co se z ní stalo. Zato Grave byla členkou zbrusu nové třídy, z Partenonu se vyloupila bez jizev, jen s genetickými predispozicemi a ohromným arzenálem technologie. Andecka čirou závistí málem rozervala jejich pouto na cáry, ale hned se zase ovládla. *Trucovat můžeš, až budeš mít volno.*

Blížily se k cíli. Vědomí Architekta nemohl nikdo pochopit, ne doopravdy; opakované kontakty mediátorů a datové analýzy Kolektivců však odhalovaly jisté společné cestičky a pravidelnosti. Techniky a mentální cviky, které vedly křehkou lidskou mysl blíž a blíž k jeho rozkrytí a ze kterých vycházely uzly a větve rozhodovacího diagramu, jímž se nyní Andecka a Grave řídily. Jako šermířky nebo hráčky provádějící určitou standardní sérii výpadů a reakcí. Diagramy fungovaly tak skvěle, že podle nich doopravdy vznikla hra. Něco, na čem by mohli medáři trénovat, když zrovna nebyli po ruce Architekti. Andecka se dokonce doslechla, že ji už hrají i civilisté a tváří se při tom, že chápou, jaké to je.

Zkuste ji hrát při operaci mozku uprostřed hurikánu, pomyslela

si nevlídně.

Architekt si začínal uvědomovat její přítomnost a pokoušel se ji vytěsnit. Chtěla to dát na vědomí Grave – a v tu chvíli Grave poupravila svůj vlastní postup, přibližovala se k ní, poskytovala jí podporu. Duševní zrak ukazoval Andecce ohromné bílé kamenné bloky, které se na ni řítily ze všech stran a chystaly se ji zavalit. Byla v pokušení růst, čelit síle silou, nenechat dveře, aby se zavřely, rozrazit je dokořán. Jenže takhle se nedalo zvítězit. Ať máte sebevětší mediátorskou sílu, ať jste třeba Idris Telemmier nebo sama svatá Xavienne, nikdy nebudete silnější než Architekt. Proto musíte být menší, rychlejší. Využít svých lidských výhod, stát se něčím docela bezvýznamným. Smítkem prachu. Zlým snem. Ponořila se pod povrch, mezi atomy Architektových bran a skrze ně. Kognoscentku táhla s sebou a pátrala, neustále pátrala...

Tohle už několikrát dělala. Už čtyřikrát úspěšně dorazila do sídla Architektova vnímání. A dvakrát se jí to nepodařilo, což vedlo ke smrti celého světa. Taková míra úspěšnosti byla nadprůměrná.

Partenonskou meďačku, usazenou ve velké supermoderní lodi se vši tou nablýskanou novou technikou, vnímala čím dál zřetelněji. Jenže samotná Grave nebyla ani zářivá, ani úplná. Trpěla, byla zraněná. Také měla jizvy, jen je nosila v sobě. A když se spolu hnaly k Architektovu jádru, blížily se i k sobě navzájem, až se takřka prolnuly, utvořily jedinou čepel, snažily se ji vklínit do vlasových prasklin a švů Architektovy nejniternější mysli a vtom –

Vtom ho měly. A on měl je. Dotýkaly se s ním konečky prstů. Jenže ony do toho kontaktu vkládaly vše, čím kdy byly, kdežto Architekt jen titěrný zlomeček své bytosti. Ale stačilo to.

Proč? ptaly se. *Měj slitování,* prosily s poukázáním na miliony lidí i dalších tvorů na planetě. Populaci, biosféru, život. Naprosto nenahraditelnou škálu druhů a forem, vyskytujících se pouze na Assuru. Individuální sny jeho obyvatel, jejichž drtivou většinu se nepodaří včas evakuovat. To vše bude ztraceno.

Architekt – obrovitý, nelidský, spleť – jimi zatřásl, svou vlastní bytostí zaútočil na jejich mysl. Ani se je nesnažil zlikvidovat, protože kdyby tím směrem obrátil jen letmou myšlenku, vmžiku by je rozmetal na prach, na atomy, v jejich lodích by z nich zbyly

jen bezduché schránky. Ale nepokoušel se o to, zatím ne. Třeba to ještě zkusí. Někdy se to stávalo. Architekti se však hodně podobali dávným představám o Bohu. Ve své obrovitosti se vymykali lidskému chápání, ale když se soustředili, jediný vrabec nespádl na zem bez jejich vědomí. Byli tak mocní, že rozuměli vesmíru na všech úrovních – až po tu atomární. A tenhle záběr přirozeně zahrnoval i člověka.

V tu chvíli Andecka a Grave nebyly válečnice. Byly prosebnice. Nezbyvalo jim než škemrat. Jejich jedinou zbraní byla empatie. Razantní vojenská reakce sice ve dvou známých případech vyústila ve fyzické zničení Architekta, empatie však zachránila mnohem více světů.

Andeckou cloumala jeho odpověď. Její tělo, které teď vnímala jen jako fantomovou končetinu, se zmítalo a vzpouzelo v popruzích, zatímco jí Staven podával podpůrná farmaceutika, aby jí srdce nepřestávalo bušit a krev proudit žilami.

Nenuťte mě k tomu, říkal Architekt. Ta myšlenka působila docela srozumitelně, nehledě na to, jak cizí byla intelligence, která jí dala vzniknout. Andecka netušila, jestli prosí je, nebo své vládce.

Grave zahájila další výpad, chrlila na Architekta informace, jimiž je vybavil kybernet Assuru. Snímky dětí, demografické údaje, plány na nové domovy a rodiny, zpola vytvořené mediotypy, ekologické studie. Duch celého světa využitý jako zbraň.

Architekt vzdoroval. Vzájemným poutem se šířila beznaděj, ona však nevěděla, jestli její, Graveina nebo Architektova. Zoufalství narůstalo a narůstalo, až jí bylo jasné, že tolik žalu a zármutku by nedokázala pojmout žádná lidská mysl.

On to stejně udělá, uvědomila si a poznala, že Grave došla k témuž závěru. Položily mu k nohám všechno, co mohly, a jejich ztráty ho velice, převelice zkrušily. Božský ničitel se modlil za světy, které drtil pod svými krystalovými chodidly.

A pak...

Okamžik surového odtržení. Ječela, ten křik ovšem vycházel z jejího těla. Na jednu ztracenou vteřinu uvázla její mysl mezi neprostorem a reálným prostorem, polapená na jejich rozhraní, v bezprostředním nebezpečí, že přestane existovat. Ale Grave ji

držela. Grave byla jejím majákem, záchranným lanem, kotvou. Ručkovala po Graveině soustředění, až byla zase Andeckou Tal Mar, opět plně existovala a v duchu děkovala Bohu, v něhož vlastně ani doopravdy nevěřila. A Architekt...

Byl ten tam. Ponořil se zpátky do neprostoru, ve kterém se zrodil. Zanechal po sobě jen hořké porozumění. *Bolest. Strádání. Daň.* Ukrutné tresty, jež mu jeho vládci uštedří. Jak? To nikdo nevěděl.

Probrala se ve vlastním těle uprostřed symfonie zdravotnických alarmů a hned měla pocit, že se vrací domů. Povědomí o kognoscentce Grave bledlo a sláblo, až z té ženy, která byla ještě před chvilkou čímsi mezi rodnou sestrou a samotnou Andeckou, nezbylo nic víc než hlas v komunikátoru.

Pokoušel se je kontaktovat assurský kybernet, nemluvě o spoustě lidí na planetě. Nejspíš jim chtěli poděkovat, jenže Andecká se momentálně vzpamatovávala z několikanásobné srdeční zástavy, naživu ji udržovalo jen palubní zdravotnické vybavení, takže na gratulace neměla náladu.

„Kam teď?“ zeptala se Stavena. Na Assuru se měla nedávno zastavit kurýrní loď s nejčerstvějšími predikcemi Předvidu z Oka, sledujícího situaci s nasliněným prstem ve vzduchu: systému včasného varování, jaký za první války vůbec neměli. V této válce už zachránil spoustu světů, mnoho dalších však zachránit nedokázal. Určitě ji čeká další úkol, na jehož splnění bude mít sakra málo času. Andecká věděla, že ještě není dost mrtvá na to, aby ji vyřadili z aktivní služby.

„Vedla sis dobře,“ odvysílala na *Maman Brigitte*. „Na Andělu.“ Takové rýpnutí už v podstatě vyžadovala etiketa.

„Nápodobně, refugeničko,“ odpověděla okamžitě Grave. A potom, než mohla velitelka *Brigitte* utnout spojení, ještě dodala: „Ale vážně, sestro. Bylo mi potěšením.“

„Tři volný planety,“ hlásil Staven. Znamenalo to světy odsouzené k brzké smrti, které si ještě žádný jiný medák nevzal na starost. Než dorazí na místo, třeba je někdo předběhne, takže budou moct letět dál. Anebo možná budou na příští střetnutí opravdu sami, což by byl nejspíš jejich konec. Vzhledem k vrtochům

mezihvězdné komunikace to nikdy nevěděli jistě. „Jseš připravená na neprostor? Kolik času potřebuješ?“

Neprostor. Odkud pocházejí Architekti. Nereálná prázdnota pod reálným prostorem. Staven se před neprostorovým přesunem může uložit do hibernace, ale Andecka musí zůstat při vědomí a pilotovat. Při vědomí, ale ne sama. To byla další radost mediátorského života, navrch k tomu, že si párali vlastní mysl o rozeklaný povrch Architektů.

„Prostě jednu vyber,“ řekla mu. „A jedem.“

KAPITOLA 2

KRIS

Keristina Soolin Almier, právníčka. Planetární lidské civilizaci možná hrozil zánik, ale lidé pořád potřebovali právníky. Jistě, spráhla se s radikální směsicí roztodivných frakcí, v podstatě držících Partenon i Kolonie pod krkem, ale to neznamenovalo nic jiného než to, že se právníčení zintenzivnilo. Stará známá pravda říkala, že v čím větším jste maléru, tím víc potřebujete právníka, aby vás z něj vysekal. A zatímco se kolem ní všechno obracelo v prach a zase povstávalo z popela, Kris teď dokonce dělala práci, která byla jejímu původnímu zaměření mnohem bližší než to, čím se zabývala posledních deset let. Když cestovala s Idrisem Telemmierem coby jeho strážný anděl, v podstatě se věnovala občanskému právu, samozřejmě na něj měla certifikaci, ale původně studovala především smluvní právo. A pokud jde o právníky, smlouvy jsou pojivem, které drží vesmír pohromadě. Navíc se nedalo tvrdit, že má Oko nadbytek odborného právníckého personálu. A kdyby ano, většinou se jednalo o partikuláty Sněmu spojených Kolektivců. Koloniální elementy společného podniku potřebovaly každého schopného advokáta, kterého sehnaly, a Kris díky tomu měla tolik práce, kolik si jen mohla přát.

Se zbytkem právního týmu se právě vracela z Berlenhofu, kde se s Liz a několika hannilambrovskými jednateli handrkovala o zdroje, přepravní kapacity a zásoby. Oko bylo totiž velice intenzivním podnikem, náročným na energii, personál i materiál. Nikomu se to nezamlouvalo, všichni ale věděli, že ho potřebují.

Prozatím. Kris přinejmenším doufala, že si to uvědomují.

Právě teď se ale probudila po neprostorovém skoku s hřejivým vědomím, že zpráva o jejich úspěchu už letí na základnu, a příjemnou vyhlídkou, že nějakou dobu pobude s přáteli a aspoň pár dní si nebude muset lámat hlavu s právními argumenty. *Mám na to nárok*, říkala si.

„Na co se to sakra dívám?“ zeptal se jeden z ostatních právníků, další absolvent Scintilly jménem Maxin Dreidel. K podniku ho přibrali teprve před pár dny, a především proto, že měl v malíku berlenhofskou legislativu. Pokud Kris věděla, nikdy předtím nevytáhl paty z planety, a měla pocit, že brát ho zrovna na Estoc je k němu obzvlášť nefér.

Jednalo se o izolovanou soustavu, kam vedla jen jedna známá rychlotrasa. Její původní páni – kteří nepřestávali remcat, prozatím však zdráhavě spolupracovali – si ji vyhlédli právě z toho důvodu, a ještě z jednoho dalšího. Zdejší hvězda připomínala mrzutě zaťatou pěst, trásla se vnitřním kolapsem a vysílala přerývané gravitační vlny, které bičovaly vyhaslý oharek její jediné planety. Loděnice pro výrobu vesmírných arch byly zkonstruovány právě na geostacionární orbitě kolem tohoto světa, spolu s ohromnou soustavou kolektorů připravených pochytnout všechnu tu gravitační energii, zbůhdarma pršící vesmírem, a uložit ji k pozdějšímu využití.

Už tohle by vzbudilo zájem každé planetární krysy, ale když se jejich loď přiblížila – byl to starý robustní raketoplán, k převozu právníků bohatě postačující –, pozornost všech na palubě přitáhly samy loděnice. Kris si vybavovala, jak sem přiletěla poprvé. Od doby, kdy vyměnila usedlý život za život astračky, samozřejmě nějaké ty stavební závody viděla. Nic už ji nemohlo překvapit. Ale jak se *Božský sup* sunul blíž, loděnice i jejich lodě byly čím dál větší a větší, i když se pořád nacházely hodně daleko.

Byl to velkolepý tajný projekt, neuvěřitelný úspěch co do logistiky i skrytého plánování. Podle toho, co se Kris podařilo zjistit, vedla hrstka mocných frakcí uvnitř Kolonií tajná jednání už od první války. Hovořily o tom, co bude, když se Architekti vrátí. Že zkrátka a dobře není účelné chránit Kolonie, všechny ty světy,

zvlášť když jsou mediátoři tak křehkým a nespolehlivým štítem. A tak započalo pozvolné hromadění odborných znalostí a materiálu s cílem převést lidstvo – nebo alespoň vybrané procento lidstva, jež se podaří zachránit – do trvale nomádské existence na palubách vesmírných plavidel. A k tomu byly potřeba lodě.

Tak gigantickými loděnicemi, jako byly ty u Estoku, nedisponoval žádný živočišný druh, o kterém lidstvo vědělo. Veliké partenonské slévárny válečných lodí se s nimi nemohly měřit. Transportéry Kastigarů dosahovaly olbřímích rozměrů jen díky tomu, že je červovití mimozemšťané konstruovali kus po kusu a pak je sestavovali v prázdném vesmírném prostoru. Snad jenom Naeromathové mívali kdysi, než svou vlastní existenci svázali s archami, něco podobného. Pokud ano, pak byly loděnice Naeromathů dávno ztraceny spolu s jejich světy, a nezůstala po nich ani stopa.

Tajné kabale se muselo nechat, že uvažovala ve velkém a skutečně se snažila zajistit životní prostor na archách co největšímu počtu lidí, byť by se jednalo o pouhý zlomek veškeré lidské populace z koloniálních světů.

A třeba na to ještě dojde, uvědomovala si dobře Kris. Práce na flotile vesmírných arch nadále pokračovaly, byť se poněkud zpomalily, jelikož citelná část zdrojů byla odkloněna k samotnému Oku – a také k plavidlu, které ho obklopovalo. Klenotu na koruně Estoku, jež Kartel Oka odebral původním nálezcům.

Samy archy byly obrovské, nevzpíraly se však lidskému chápání. Byly postaveny obvyklým způsobem, jakým lidé konstruovali vesmírné lodě, jen ve větším měřítku. Max Dreidel civěl na jejich gigantické zaoblené trupy, které jeden za druhým ubíhaly za průzorem. Dvě desítky obřích, jakoby zduřelých, pět set kilometrů dlouhých lodí. Některé již byly dokončené, z dalších se daly zahlédnout jen rozestavěné kostry.

Po letech strávených na *Božském supovi* se Kris v zachraňování ztracených a porouchaných lodí vyznala, nebo si to aspoň namlouvala. Bylo to špinavé, nejisté řemeslo, a taky nebezpečné. Posádky takzvaných sběrných plavidel pracovaly na samých

okrajích lidského prostoru, kde technika kolabovala a umírala, a měly své vlastní legendy a kulturu. Oblíbeným námětem těch příběhů byl Velký objev. Senzační nález, který udělá z objevitelů boháče nebo mrtvoly. Plavidlo mimozemšťanů – čímž nebyli míněni Hanniové, Kastigarové, dokonce ani Hegemoňané, nýbrž cosi nevídaného, zvolna klouzajícího hlubokou prázdnotou. Neznámá technologie, nepovědomá estetika, dílo kultury a logiky, s jakými se ještě nikdo nesetkal. *Božský sup* takovýhle bájný objev nikdy neučinil a Kris v životě nenarazila na žádného astráka, kterému by se to poštěstilo.

Ale někomu se to přesto povedlo.

Tu věc prý našel Kartografický sbor. Prostě se vznášela v prostoru v jakési soustavě bez planet, kde končily rychlotrasy. Sbor tu soustavu pořád ještě prozkoumával, protože něco takového přece muselo odněkud přiletět. Lidé neměli pochyb, že se tam najdou další rychlotrasy. A na jejich druhém konci celá nová vzkvétající civilizace – anebo jenom spousta mrtvých zřícenin. Tak či tak půjde o objev století.

Význam onoho nálezu zpočátku nikdo tak docela nechápal. Byly to jen kusy. Technicky sofistikované kusy – jenže to, co se v té odlehle umírající soustavě vylouplo, už bylo taky mrtvé. Ta věc se při výstupu z neprostoru rozpadla, takže nezbyl ani vrak, jen mračno součástí, které držely pohromadě pouze díky vlastní nepatrné gravitaci a slabému magnetickému poli. Až o několik desetiletí později jeden příčinlivý vědecký tým odkryl jejich tajemství.

Nazvali je Sabaot. Ve smyslu nebeských zástupů. Všichni samozřejmě předpokládali, že kdysi to byla loď, nikdo si ale neuvědomoval, že loď je to pořád, ještě i teď. Loď postavená živočišným druhem, který měl k záležitostem, jako jsou gravitační síly, atmosféra či integrita lodního trupu, podivuhodně volnomyšlenkářský přístup.

Samotné Oko bylo ohromným nepravidelným kusem skály, jediným jakž takž nepoškozeným zařízením Prapůvodních, které se kdy podařilo objevit, vyrvaným z půdy toxického světa a odtaženým sem k Estoku. Jednalo se o středobod veškerého

snažení Kartelu obrátit válku proti Architektům, a nebýt Sabaotu, byl by to jen nepohyblivý objekt v této izolované soustavě, vysávající lidské i hmotné zdroje z obrovských loděnic. Operační základna a výzkumná stanice, nic víc.

Když se přehouppli přes masivní bok další zpola dokončené archy a spatřili Oko, otáčející se ve svém důlku, Maxin s popelavou tváří zaklel.

Kusy Sabaotu ve skutečnosti byly jeho trup. Když je vědecký tým aktivoval, stovky součástí mezi sebou generovaly gravitické pole a vymezovaly prostor, který se dal formovat a rozšiřovat prostým přesunem jednotlivých dílů. Společně tvořily loď, která existovala, jen dokud měly energii. Jakmile jste zmáčkli vypínač, zase z nich bylo pouhé mračno vznášejících se fragmentů. Dokud realita trpěla jeho přítomností, dokázal Sabaot obklopit prostor, do něhož se vešla celá jedna archa, nebo – když se ho zmocnil Kartel – pojmout Oko. S jeho pomocí se dal olámaný pahýl komplexu Prapůvodních proměnit v mobilní pevnost. Pokud by se tedy u Estoku někdy objevili Architekti, mohl by uprchnout. Anebo by, jak prohlašovali někteří bojovnější členové Kartelu, dokázal přenést válku na území nepřítele.

Jenže pokud jim bylo známo, nepřítel sídlil v neprostoru. Copak můžete udeřit někde, kde reálně neexistujete? Zřejmě ani tohle nebylo pro Kartel nepřekonatelnou překážkou. Už se na tom pracuje, ujišťoval Idris několikrát Kris.

Sabaot připomínal plášť z volných šupin, rudozlatě se třpytící ve žhnoucí záři estockého riftu. Jednotlivé šupiny měly prazvláštní nesymetrický tvar, společně však utvářely celek, ze kterého přecházel zrak. Když se lidská duše pokoušela pochopit, jak do sebe dílčí kusy zapadají, jako by se pořezala o papír. Neznámý druh, který je navrhl, uvažoval naprosto jinak než lidé. Reverzní inženýrství dosud nepřineslo žádné poznatky o těch, kdo Sabaot postavili. Trinus – kteří měli současnou fázi analýzy na starosti – teoretizovali, že se mohlo jednat o pradávný druh, jemuž se podařilo dosáhnout pokročilého stupně cestování vesmírem bez jakékoli formy písemných záznamů.

„Někdo ti volá, Kris,“ oznámil pilot.

Kris si přetáhla vysílání na vlastní panel. „Idrisi?“

„To bys měla pořádnou kliku,“ ozval se dobře známý hlas, dosud se stopou archaického partenonského přízvuku. „Idris zase provádí ponor. Už se skoro nevynořuje na vzduch.“

„Solace,“ identifikovala ji Kris.

„Potřebuju, abys mu promluvila do duše. Hrozně se přepíná.“ Solace si na zdvořilosti nikdy nepotrpěla.

„Dobře, hned po debrífinku zajdu do Studniště.“ Kris jedním okem sledovala zprávy, veškeré novinky, které během jejich neprostorového přesunu dorazily na Estoc. Jelikož se právě vrátila z centra Kolonií, většinu těch zpráv už znala, ale několik informací ji přesto upoutalo. „Vidím, že se nám povedlo zachránit Assur,“ poznamenala. „Dobrá práce.“

„Ano, ale Dos Tiemos nikoli,“ konstatovala bez obalu Solace. Tohle jméno Kris vůbec nic neříkalo. Nějaký svět, na kterém nikdy nebyla a teď už ani nebude. „Plus další dva světy v kastigarském prostoru. Malé těžební kolonie. Předpovědi, kde Architekti udeří příště, se pokoušejí vylepšit pomocí nějaké teorie gravitačních bludišť nebo čeho. Ještě ladí výpočty. Ale tohle jde mimo mě.“ Kris si představila, jak Solace krčí rameny. „Těším se na viděnou. Přijď Idrisovi a doktoru Shinovi jaksepatří vyčinit, ano?“

Dokud se Oko nacházelo na povrchu planety, Kris neměla příležitost ho navštívit. Popravdě řečeno to kvitovala s povděkem. Planeta, do níž bylo Oko zasazeno, se vyznačovala tak zhoubným prostředím, že dokonce ani polomytičtí Prapůvodní se k němu nedokázali vrátit a rozebrat ho na kusy. Podle Idrise jim to komplikovala skutečnost, že se o to pokoušeli z druhé strany, to znamená z neprostoru. Jenže potom se Oka chopil sám Idris, pomocí ohromných gravitických motorů Stroje vyrval celou tu věc z planety a vrhl ji neprostorem na oběžnou dráhu. Netřeba zdůrazňovat, že tam se z Oka stalo vzduchoprázdné bludiště vykutané ve skále, protože původní konstruktéři samo sebou nepočítali s jeho použitím ve vesmírném prostoru.

A potom ho Kartel – ten slepenec dočasných spojenců – odvedl

k Estoku a umístil do šupinaté sítě Sabaotu, čímž mu dopřál atmosféru, gravitaci a takovou stabilitu, jakou mu ten proměnlivý přízrak lodního trupu dokázal poskytnout. Pokaždé když do něj Kris vstoupila, žaludek se jí nejméně na hodinu rozbouřil. Samotné Oko bylo soustavou prostorů a směrů, tunelů, srázů a nečekaně velkých dutin, jakou by nikdy nenavrhł žádný člověk. A když došla k některému z jeho nepravidelných, orvaných okrajů, spatřila mihotavé pláty Sabaotu, mezi kterými nebylo nic než prázdnota. Dávala přednost takovým lodím, kde nehrozí, že zmáčknutím nesprávného tlačítka omylem vypnete trup.

Kombinace Oka a Sabaotu měla i své výhody. Nikdo netušil, kdo byli Prapůvodní, ani kdo postavil Sabaot, spojení jejich technologií ovšem nabízelo jedinečnou příležitost.

Podle Krisina mínění musel jednotlivé lokality v Oku pojmenovat výbor totálních pošuků. Jednak tu byl Předvid, kde tým meďáků, pravidelně se střídajících ve službě, pomocí technologie Oka detekoval pohyb Architektů a pokoušel se předem určit, které světy by mohly být jejich příštím cílem. Pak tu byla Dekonstrukce, kde tým vysoce teoretických fyziků a filozofů údajně pracoval na zbraních proti Architektům. A byla tu Osnova, velitelská centrála, kde se všichni, kdo do toho mohli mluvit, dohadovali, co udělat s technologickým bohatstvím, jež tu shromáždili. Rozličné části mimozemského komplexu se rovněž kooptovaly k všedním potřebám jako spánek, stravování a odpočinek. A konečně tu bylo Studniště, které se stalo ohniskem projektu a kde se ždímal veškeré dosavadní lidské vědění o astrofyzice.

Musela někoho přemluvit, aby ji tam zavedl. Nakonec jí vyhověl jakýsi málomluvný partikulát Kolektivců, ostatně už v Osnově podala hlášení a teď tady jenom překázela. Tvor podobný čtyřnohé popelnici cupital strmými chodbami Oka tak rychle, že s ním Kris nestíhala držet krok, a třebaže neměl obličej, naprosto zřetelně dával najevo netrpělivost s její člověčí neschopností. Rozhodně tu nebyla poprvé, bohužel však patřila k početné menšině, jež se v tom labyrintu jednoduše nedokázala vyznat, a nepomáhaly jí s tím ani šipky, které byly přibité ke stěnám a řídily se třemi

protichůdnými systémy. Něco na celém tom místě mátlo její orientační smysl, na který se přitom jindy mohla bez obav spolehnout.

Do Studniště dorazili nečekaně skrze strop a Kris tam musela slézt po rozviklaném kovovém žebříku. Takhle to vypadalo i jinde v Oku: rozliční nižší tvorové opatřili kamenné dílo Prapůvodních vlastními vymoženostmi – dveřmi, rampami, schodišti a rourami, šňůrami a kabely – a všechno to halabala přitloukli ke stěnám a podlahám. Některé ty prvky byly v lidském měřítku, jiné měly sloužit mohutnějším bytostem.

Takovým přišroubovaným doplňkem bylo i samo Studniště, klenutá bublina připlácnutá k čemusi, co Kris soukromě považovala za „spodní stranu“ Oka. Většinu bubliny tvořila jen hrubá kostra. Pořád slibovali, že ji něčím překryjí, ale kdykoli se sem vrátila, stále odsud viděla přímo na velké posuvné kusy Sabaotu a veškeré to vzduchoprázdno mezi nimi. A to byla teprve druhá nejhorší věc, která ve Studništi útočila na její smysly.

Pracovalo tam zhruba deset lidských a kolektivcovských techniků, vesměs instalujících další vybavení – dráty, krabice, potrubí i jiné věci, jejichž účel nedokázala Kris ani odhadnout. V kruhovém prostoru teď porůznu leželo šest masivních zařízení ve tvaru válce, přidělaných k podlaze beze snahy o jakoukoli symetrii. Uprostřed se samozřejmě nacházela sama Studna, ale právě teď se na ni Kris snažila nedívat, poněvadž byla otevřená a už jenom ten pohled jí drásal mysl.

Solace ji pozdravila. Kris si všimla, že Partenonka má na sobě kompletní zbroj, chyběla jen přilba a – díkybohu – akceleratorová puška. S hlavou odvrácenou od Studny k ní rychle došla a krátce ji objala.

„Problémy se sousedy?“

Solace zavrtěla hlavou. „Ještě ne. Brzy, řekla bych. Ale zatím se chovají slušně.“ Většina pracovníků estockých loděnic byla dosud na výplatní listině jejich původních majitelů z doby, než sem vpadl Kartel. Nebyli to jejich přátelé, zvláště to platilo pro nechvalně proslulý šlechtický rod Uskarů z Magdy, zdráhavě se však podvolili vizi a pohružkám Kartelu. Kris, která před časem byla něčím mezi

jejich vězněm a hostem, žasla, že se tu dávno něco nesemlelo. *Šest měsíců tohohle vratkého spojení. Bývala bych si na to nevsadila.* Věděla, že je to zásluha především Solaciných lidí. Dokud Partenon podporuje Oko, včetně slibné iniciativy zasadit úder Architektům, všichni ostatní snad budou sekat dobrotu.

„Kde je...?“ začala Kris a Solace kývla přesně tím směrem, kam se právnička nechtěla dívat.

„Doktore Shine!“ houkla Partenonka. „Jak dlouho už tam je?“

Na druhé straně místnosti, u jednoho z válců, kde se nejspíš schovával před Solaciným dozorem, zahlédla Kris tmavého hranatého muže. Doktor Haleon Shinandri k nim přicupital a budil při tom dojem, že se pohybuje kradmo do strany, ačkoli šel kupředu.

„Již devatenáct hodin, ano, přesně tak,“ odpověděl rychle, jako by se ta slova snažil protlačit přes hraniční kontrolu, aniž by je zadrželi celníci. „Není to problém. Nemusí to být problém. Nene, kdepak.“

Solace se zatvářila, že ho chce praštit, osobně z toho problém udělat, potom však upřela na Kris prosebný pohled.

„Musím se obrátit na Kartel?“ obořila se na doktora Kris. „Nebo ho odtamtud vytáhnete?“

„On nechce vylézt ven,“ zamumlal Shinandri. „To odhodlání, ta oddanost! Ano, vskutku. Jak bych jej mohl žádat –?“

„Idrise nesmíte *žádat*. Musíte mu to *nařídit*,“ zdůraznila Kris. Mluvily z ní dlouholeté zkušenosti. „Proto polovinu života utíkal před odpovědností. Protože jak ho ta odpovědnost jednou chytne, už ho nepustí. Vylovte ho odtamtud, doktore, prosím vás.“

IDRIS

Idris se vůbec nehýbal, a přesto padal. Silou vůle se nutil padat rychleji, jenom pro případ, že by tak mohl uprchnout před těmi hlasy.

Před neurčitou dobou ho připoutali do Stroje v srdci Studniště. Ležel na lůžku připomínajícím kovové prkno, jako by předčasně dorazil do márnice, napojený na tolik přístrojů monitorujících

životní funkce, že by ani nevěděl, co si s nimi počít. A nebyl tam sám. Připravovali ho, instruovali, chlácholili, uklidňovali a nabádali, aby mluvil o svých pocitech. Partenonská zdravotní kognoscientka odříkávala čísla v monotónní parsefštině. Doktor Shinandri si mnul ruce a řečnil o tom, jaké dělají pokroky. A Idris se je snažil vytěsnit, protože jeho osamělá práce začínala být až příliš hlučná.

A byli tam další mediátoři. Vlastně hned pět takových. Tři dlouholetí veteráni Styčné komise, kteří mohli být v branži asi třikrát kratší dobu než on; jedna novicka, co se chystala na svůj první ponor a už propadala panice, že si přivodí embolii; a jedna členka nejčerstvější třídy Partenonek, s lůžkem vybouleným přídatnou technologií, kterou potřebovala, aby se mohla vydat tam, kam ji Idris povede. Tvořili teď tým a do neprostoru vstupovali společně.

Což bylo nemožné. Mělo se za to, že to prostě nejde.

Tímhle principem se Idris řídil skoro celý život. Když jste v neprostoru, jste tam sami. Přesun nepřežije nikdo další. *Každý* je na druhé straně hranice mezi reálným a nereálným prostorem odkázán jen a pouze na sebe. Nezáleží na tom, jestli jsou na vaší lodi, po vašem boku další lidé, dokonce ani na tom, jestli vás drží za ruku. Neprostorem se řítíte sami... dokud váš vpád nezaznamená Přítomnost a nezačne po vás slídit.

A přesto tam teď Idris vedl tým.

Vděčil za to soustrojí Oka. Ne že by se jednalo o jeho původní účel, aspoň podle odhadů doktora Shinandriho. V onom soustrojí se však pohrabala spousta hodně chytrých lidí a použila ho jako základ pro Studniště. Sám doktor Shin, Naeromath Achab, Zvěstovatel Prach a delegát Trinus, nemluvě o houfech geniálních vědkyň a vědců z Kolonií, Sněmu Kolektivců i Partenonu – ti všichni dřeli do úmoru, až sestrojili něco, co porušovalo všechny zákazy neprostoru. Pak do toho posadili Idrise a ostatní medáky a poslali je na lov.

Bylo moc pěkné, že Předvid dokáže se spolehlivostí kolem sedmdesáti procent předpovědět příští cíl Architektů. Taký bylo moc pěkné, že medáci v terénu dělají všechno pro to, aby netvory

od útoku odradili. Idris ale dobře věděl, že v projektu Oka je plno jestřábů, kteří se nespokojí s pouhou dílčí obranou. Stěží se to dalo považovat za dlouhodobé řešení genocidy, kterou Architekti páchali.

Právě teď ležel na prkně. Kolem něj se jeskyňovitým prostorem Studniště rozléhaly podivné zvuky. Praskání a lupání v kovových vzpěrách či přepážkách, hluboké sténání povolujících konstrukcí, vzdálené jako píseň velryb. Zvuky chátrání. Nikdo tak docela nevěděl, proč k tomu dochází, ale on by vsadil balík largesů, že to nevěstí nic dobrého.

A ti ostatní... Idris je viděl jenom tak napůl, jako pohyb v koutku oka. Kolotali zakřiveným prostorem Studniště a vyhlíželi do pohmožděné šedivé prázdnoty neprostoru. Když přimhouřil oči, až ho bolely námahou, dokázal na ně zaostřit. Tamhle je partenonská medačka v šedivé uniformě, se zaťatými pěstmi, zavřenýma očima, soustředěnou myslí. A tamhle novicka z komise, drží se za kolena, kolébá se dopředu a dozadu. Věděl, že by za ní mohl jít. Utěšit ji. Doufal, že to někdo udělá, ale sám se k tomu nedokázal přimět. Představa lidského kontaktu v neprostoru se mu přičila. Tohle byl jeho osobní prostor, jeho samota, a s tímhle přesvědčením žil desítky let. Už tak bylo zlé, že slyší jejich hlasy. Zkreslená slova doktora Shinandriho, mluvícího z ústí Studny, udílejícího pokyny a sklízejícího Idrisovy objevy, mu naháněla hrůzu. Jako by už nemohl být pánem ani své vlastní mysli.

Navíc tu byla ta komplikace, že musel lhát o tom, co dělá. Doufat, že nikomu nedojde, jak moc se odchýlil od parametrů mise. Provrtával se neexistujícími vrstvami neprostoru a pátral po něčem docela jiném, než měl oficiálně za úkol.

Ostatní na tu práci stačili, a kdyby se jim snažil pomoci, nejspíš by se jim jenom pletl pod nohy. Pokoušeli se zmapovat neprostor – onu sféru, která se neřídila běžnými prostorovými zákony a ve skutečnosti neexistovala stejným způsobem jako běžná hmota a prostor. Razili cestu nerealitou, aby mohli zaútočit na Architektu všemi zbraněmi, jaké se komu podaří vymyslet. Zásluhy za nalezení posledního prchavého bodu na trase nicotou,

která je k nim zavede, tedy Idris milerád přenechá někomu jinému. I když to byla jeho práce, nechtěl s tím mít nic do činění.

Opět k němu dolehly hlasy z reálného prostoru. Shinandri, Achab, jejich mechanická Tokamak Jaine. A nyní hovořili Trinus, starý Kolektivec. Trinus, kteří věděli o Prapůvodních a jejich technologii víc než kdokoli jiný ve vesmíru. Kteří dosáhli sebeuvědomění už za první války, coby mechanický sekretář a něčí majetek. Pamatovali boj svého umělého druhu za práva a nezávislost a nyní byli největším žijícím odborníkem na téma, jímž se zabývali jejich někdejší páni.

„Idrisi, náš starý spolubadatel, opět ses ocitl mimo kurz.“ Z veselého hlasu Trinus ve vteřině vyjelo ostří sarkasmu. „Jeden by si téměř myslel, že se nesoustředíš na úkol.“

Nic nemohlo být dál od pravdy. *Jeho* úkol a *jejich* úkol se ovšem rozcházely. „Co potřebujete?“

„Analyzujeme výstupy z Oka, náš živoucí sonare, a potřebujeme tvé údaje. Zapulzuj nám, Idrisi. Zapulzuj a ukaž nám, jaké ozvěny k tobě doputují z nejzazších končin nicoty. Domníváme se, že nemáme daleko k přelomovému objevu. Anebo k nervovému kolapsu, budeš-li nadále bloudit.“

Idris se tedy musel postavit do latě, chvíli si poslušně hrát s ostatními, zatímco Trinus experimentovali. Věděl, že Kolektivec s Achabem, Prachem a Shinandrim něco chystá. Společně kuji jakýsi velkolepý, neslýchaný plán. Způsob, jak použít Oko proti Architektům.

Když ho poprvé připoutali do Stroje v Oku a poskytli mu nekonečný výhled do neprostoru, Idris pátral po něčem docela jiném. A když objevili shluk organizovanosti a strukturovanosti, ukrytý v neprostoru, kde by nic nemělo být, myslel si, že to našel. Jenže on nehledal Architekty. Už od střetu nad Berlenhofem se snažil vypátrat ruku, která drží bič. Nepředstavitelné entity, které si z Architektů udělaly kladivo a dláto, jimiž přesochávají vesmír.

Místo toho našli samotné Architekty. Jejich rodiště. Chumel informací v neprostoru, který byl jejich líhní a který si držitelé Oka umínili zrušit. Tohle byl ten cíl, na jehož zničení Trinus pracovali.

Jenže Idris měl pořád spadeno na větší kořist. Nehledě na to, co namluvil svým šéfům.

A teď – to znamená po uplynutí jakéhosi nezměřitelného množství času od chvíle, kdy s ním hovořili Trinus – mu ti šéfové zase hučeli do uší, šeptali jako démoni.

„Idrisi.“ Shinandriho zajímavý hlas se mohl kdykoli zvrhnout v hysterické hihňání. „Je čas, Idrisi. Už jste tam dost dlouho. Vraťte se a podíváme se, co jste zjistil.“

Ale Idrisova mysl byla daleko mimo pomyslné hranice Studniště. Jeho já plavalo hluboko ve Studni, v neprostoru, a cítilo lenivé pohyby Přítomnosti, která po něm pásala. Neměl o ní vizuální představu, jen pudovou předtuchu čehosi velkého v srdci všehomíra, co se rozbaluje a rozpíná nereálnou pustinou. Natahuje se k Idrisovi, naslepo po něm šmátrá. Zdroj Největšího Strachu. Entita, s níž se nemůžete pouštět do křížku, aniž byste se zničili. Jenomže Idris se jí vyhýbal většinu života a chvíli to ještě vydrží. Někde tam dole bylo i to, po čem pátral; to, co poroučelo Architektům. Nikoli sama Přítomnost, nýbrž něco jiného, co v těch hlubinách také sídlilo.

„Idrisi,“ ozval se zase Shinandri, ale Idris už si ho zvykl ignorovat. Koneckonců jsou tady i další medáči. Ať se doktor Shin vozí po nich.

A potom: „Idrisi!“ Nový hlas. Kris. Zřejmě už se vrátila. „Musíš vylézt, Idrisi.“

On však věděl, že dělá pokroky. Stále padal a jejich hlasy setrvale slábly. Byl potápěčem se zatíženým opaskem, nořícím se do černé propasti. Byl driftujícím astronautem, kterého mohla hybnost odnést jedině pryč od lodi.

Pod ním se vlnila Přítomnost, hrnula se k němu. Cítil, jak okolní prostor nabývá na složitosti, to se Přítomnost zhmotňovala všude kolem něj. V uších mu pořád mluvila Kris, ale byla už hrozně daleko. Zíral do prázdnoty a nutil ji dívat se zase do něho. *Jdu si pro tebe.*

„Jestli nevylezeš, Idrisi, tak začnu ty zpropadený hadice vytrhávat vlastníma rukama,“ pronesla Kris naprosto zřetelně, jako by stála hned u něj.

„Běž prudit ostatní,“ sykl. Dobře si při tom uvědomoval, že pouhým mluvením může uspíšit svou vlastní zkázu, protože jeho hlas se donese i k jiným uším než ke Krisiným. „Jsou tady stejně dlouho jako já.“

„Přešly už tři směny, Idrisi,“ zkoušela apelovat na jeho rozum. „Bezpečný limit je šest hodin. A tobě běží čtvrtá směna v řadě. Musíš se k nám vrátit.“

„To není možné.“ Otevřel ale oči – nereálné oči, hledící do nereálného Studniště – a uvědomil si, že přelévající se stíny jeho spolupracovníků doopravdy nejsou lidé, za které je pokládal. Byla to úplně jiná parta; nové tváře, nové gestaltové identity tlačící na okraje jeho mysli.

„Já –“ A pak už byla Přítomnost u něj, přímo ve Studništi. Sedmá entita tam, kde jich mělo být jen šest. Postava v jeho zádech, kradoucí se klenutým prostorem.

Jak všichni věděli, samozřejmě nikdy nemluvila. Ale jeho přesto kdysi oslovila a teď už zase slyšel, jak sbírá dech.

Byl jsem tak blízko! Jenže on věděl, že to není pravda. V neprostoru nebyly orientační body, a nemohl tedy poznat, jestli se někam blíží, nebo ne.

„Idrisi,“ řekla zase Kris a zároveň se ozval šepot dalšího hlasu, přehlušený zvukem jeho jména. Závan dechu na jeho šíji. Studené rty u jeho ucha.

„Dobře. Fajn.“ Vyslovil to trpce a nerudně, ale když se vynořil v realitě, vylepšené srdce mu bilo jako splašené; a sotva se trhaně zvedl z prkna, doslova se svalil Solace a Kris do náruče.

KAPITOLA 3

HAVAER

„Čerstvé narušení,“ promluvil Havaerovi v uchu řízný umělý hlas Kolvari.

„Konečně.“ Na tohle dlouho čekali. Krysa, na kterou měli políчено, byla hodně opatrná. K předchozím dvěma únikům informací došlo Havaerovi přímo pod nosem, v obou případech byly tak pečlivě zamaskovány, že na ně přišel až zpětně. Kdyby neměli tak zoufalý nedostatek vycvičeného personálu, jeho šéfová by ho nejspíš vyrazila. Upřímně řečeno, za takovýhle kiks by se Havaer nejradši vyrazil sám. Jedinou polehčující okolností byla skutečnost, že tahle konkrétní krysa se v systému, který infiltrovala, evidentně vyznala. Tohle patřilo k obvyklým nočním mŕmám tajných agentů: působit někde, kde je nepřítel jako doma. Nikdy nemůžete mít jistotu, že víte o všech zadních vrátkách a naražených pastích, ať se po nich díváte sebepozorněji.

A teď se konečně otevřela další taková ukrytá dvířka. Někdo je v systému Oka, vysává z něj nejčerstvější údaje. Havaer věděl, že oficiálně by se o ta data měli dříve či později podělit se zbytkem třídy. Taková podmínka se choulila kdesi ve spletné síti všemožných dohod ohledně Oka a jeho užití, vypracovaných Sněmem spojených Kolektivců. Nikdo z ostatních členů tohoto prapodivného partnerství však Kartelu nevěřil, že informace nezczenzuruje, a Havaer předpokládal, že plným právem.

Nešlo ale jen o data „vyvěštěná z neprostoru“, jak se jim začalo říkat – jako by Oka se všemi těmi přišroubovanými mechanismy bylo nejdražší křišťálovou koulí ve vesmíru. Kromě těchto údajů

unikaly plným proudem také informace o správě flotily vesmírných arch či zabezpečení systému, všechny možné tipy, které se hodily každému, kdo by si umínil rozpoutat buď vzpouru zevnitř, nebo invazi zvenčí. Vzhledem k choutkám a schopnostem juniorních partnerů se nedalo vyloučit ani jedno z toho.

Havaerův tým sestával ze tří dalších lidských agentů, jednoho hannilambrovského disidenta a neznámého množství Kolektivců pod vedením osvědčených Kolvari. Právě teď Kolektivci chroustali čísla, rozebírali přesměrovávací a maskovací protokoly datového úniku a snažili se vypátrat, odkud přesně k tomu vpádu došlo. Někde ve flotile arch vydával povely někdo z masa a kostí, kombinoval špičkový hardware s dovednostmi a intuicí živého tvora, a držel se tak o krok napřed před lovci.

„Jsou to Stavitelé,“ usoudil Havaer. Málem se mu ulevilo. Při posledním takovém incidentu se ukázalo, že informace unikají do Partenonu, a z toho koukalo na jeho vkus až moc střílení. Nakonec se špionka docela pokojně vzdala, protože Partenon hrál prozatím civilizovanou hru, ale příště by se klidně mohl přiřítit křížník napěchovaný myrmidonkami s akceleratorovými kanony, a celý jejich mír by se obrátil v trosky.

Jenže ten, s kým si momentálně hráli na honěnou ve virtuální architektuře flotily vesmírných arch, byl rozhodně na domácí půdě, což znamenalo, že je to agent koloniálních magnátů, kteří projekt s archami původně zosnovali. Liz a Kolonie jako celek se teď v podstatě jenom vezly. Havaer měl dojem, že nestíhají reagovat na překotné tempo událostí. Stále ještě zasedaly desítky výborů rokujících o tom, jak se postavit ke katastrofě, která vypukla před minulou či předminulou pohromou. Zato bohatí spiklenci, kteří se chystali vyměnit živoření na planetách za budoucnost na vesmírných lodích – pokud možno bez konkurence, až se koloniální a partenonská flotila vzájemně zničí –, byli dokonale v obraze. Taky se mohli pominout vzteky, že jejich loděnice u Estoku byly zabaveny a archy odsunuty na vedlejší kolej ve prospěch Oka. Obzvlášť nemohli skousnout, že překrásná exotická technologie Sabaotu teď slouží jako pouzdro pro samotné Oko. V nomádské budoucnosti lidstva, kterou si

vysnili, ji ostatně plánovali využívat jako svou osobní gigantickou vesmírnou jachtu. A jak dokládala tato nejčerstvější intruze, v soukromí se s tím nehodlali smířit, ať se na veřejnosti usmívali a ukláněli sebevíc.

„Vysledováno,“ ozvali se mu v uchu zase Kolvari a připojili souřadnice.

„To je ale trapas,“ utrousil Havaer, když pochopil, jaké místo označují. „Všichni ven z lodi.“ Dřepěli v ozbrojeném raketoplánu dokujícím na jedné ze šupin Sabaotu, předpokládali totiž, že špion bude ve svém vlastním, dost možná ozbrojeném člunu jinde ve flotile. Jenže to vypadalo, že Stavitelé ve své troufalosti nasadili špeha přímo sem, do Oka, aby kradl data rovnou ze zdroje.

Fyzickou stránku zabezpečení přenechávali Kolektivci svým lidským protějškům, což Havaer vzhledem k tomu, jak se vztahy mezi nimi a lidmi poslední dobou proměnily, nepokládal za šťastný precedens. Od poválečných let, kdy si vydobyli nezávislost, jejich Sněm navzdory strašlivým prognózám, kterými se koloniální lidstvo děsilo, nikdy nenapnul politické svaly. Skutečnost, že každá instance Kolektivců byla v podstatě kolonií kybernetických brouků v takovém či onakém krácejícím pouzdře, vzájemnému porozumění příliš nepomáhala, ačkoli právě tak je lidé zkonstruovali. Dekády plynuly a Kolektivci své instance, velké i malé, pronajímali lidstvu, až si na tento řád věcí všichni zvykli. Kolektivci pracovali, na nic si nestěžovali a lidé zapomněli, že v srdci jejich sítě sídlí ohromná kolektivní mysl, která už není pod lidskou kontrolou. Tak to fungovalo až donedávna, kdy Koloniím i Partenonu znenadání oznámili: *Odteď to bude takhle*. Havaer se nějak ocitl na kolektivcovské straně té rovnice, asi hlavně proto, že jeho šéfová byla zakládající členkou Kartelu, ale neměl z toho kdovíjakou radost. Chápal totiž, že Stavitelé arch, a s nimi i pořádný díl zbytku lidstva, jsou z celého toho ujednání jako na jehlách.

Jasně, jasně, říkal si, nandejme to Architektům. S takovým cílem se nedá nesouhlasit. Ale co když po jeho splnění Kartel rozhodne, že všichni musejí pod hrozbou smrti spolupracovat na nějakém dalším grandiózním projektu?

Ale stranu už si vybral. A dokud budou v pomyslném hledáčku Architekti, dokáže s tím žít. Teoreticky však může nadejít chvíle – pokud se jí ovšem dožije –, kdy se bude muset dlouze, upřeně podívat do zrcadla.

Než vtrhl do izolovaného výpočetního střediska v šupině, špion už byl ten tam, ale Havaer svůj tým rozmístil tak, aby pokryl všechny použitelné šachty a tunely, které z něj vedly. Každou šupinu Sabaotu tvořila prazvláštní konstrukce: zakřivený, pět set metrů široký štít, jehož vnější povrch se ježil bradavicemi konektorů a generátorů gravitického pole, zatímco hladký vnitřní povrch byl zastavěn změtí pozdějších doplňků, které umožňovaly lidským rukám interagovat s mimozemskou technologií a ovládat generátory. Uvnitř se nacházelo stanoviště pilota, určené pro mediátora, a síť stísněných údržbářských průlezů. Každá šupina tudíž byla lodí sama o sobě, případně mohla posloužit jako most k ostatním částem Sabaotu. Jednalo se o velice modulární systém, na hony vzdálený běžnému lidskému přístupu, Stavitelé však hodlali své kočovné impérium řídit právě odsud. Záměrně ho navrhli tak, aby byl co nejpružnější a nejodolnější.

Jejich krysa byla v tunelech. Určitě už peláší na stanoviště pilota a Havaer předpokládal, že má s sebou univerzální kódy, se kterými dokáže vytrhnout ze sítě celou tuhle šupinu, a sází na to, že vezme roha, až budou mít všichni plno práce s opravami gravitického pole Sabaotu. Na většině lodí by stačilo prostě nahodit gravitaci, jenže v případě Sabaotu bylo pole mezi šupinami zároveň i trupem, a mělo tak poněkud vyšší prioritu. Jeden z Havaerových podřízených už ale na jeho pokyn stanoviště pilota obsadil – jeho Hanni, který dokázal úzkými šachtami cupítat dvakrát rychleji člověk. Zbytek týmu se ke špionovi stahoval ze všech stran, ale ten se, jak se zdálo, ještě nevzdával. Specifikace znal lépe než Havaer, dokonce měl ještě podrobnější informace než ty, které byly zaneseny v plánech Stavitelů. Tak se stalo, že se vysoukal ven na povrch šupiny, navlečený do kompletního skafandru, a na ramenou už se mu vyklápěly gravitické lopatky, s jejichž pomocí se chystal odplout polem Sabaotu do jakéhosi teoretického bezpečí.

A tam narazil na Havaera. Ten sice nevěděl, kde přesně špion vyleze, ale správně si spočítal, o co se pokusí. Havaer měl pod čepicí, to zas ano, či spíše pod přilbou skafandru, a teď se mu to náramně hodilo, protože náčelnice Laery zkrátka a dobře neměla nadbytek spolehlivých agentů, které by mohla povolat.

Od cíle ho dělilo více než dvě stě metrů a povrch šupiny byl mírně zakřivený, ale Havaer měl i tak dobrý výhled, a nějaký pitomec mu svěřil akcelerátor. Navíc byl v kosmickém vakuu, kde projektilové zbraně vlastně ani nemají maximální dostřel, nepočítáme-li teoretické meze vesmíru jako celku.

„Jestli odstartuješ, prostě po tobě hrábneme gravitickým polem,“ informoval vzdálenou postavu. Sledoval ji na zvětšeném záběru v rohu průhledového displeje a viděl, jak strnula. V pouzdře u pasu měla jakousi ruční střelnou zbraň, a kdyby ho zkusila zasypat kulkami, i nepřesnou palbou by mu mohla zadělat na pořádný malér.

„Zadrž,“ houkl, ale postava přesto sáhla po zbraní. Havaer zanadával a s jistou nemotorností zapříčiněnou skafandrem namířil vlastní akcelerátor. „Hele.“ Dokonce jí poslal obraz ze svých mířidel: její trup přímo v zaměřovači.

Postava se zarazila a Havaer na vteřinu zadoufal, že zvítězí zdravý rozum. Pak obrátila pistoli proti své vlastní přilbě.

„Prokrista...“ Chvilku si pohrával s bláhovou myšlenkou, že jí vystřelí zbraň z ruky, ale upřímně řečeno, obrazem z mířidel ji chtěl jen zastrašit. Znal se a věděl, že na takovouhle vzdálenost by toho moc netrefil ani s nejpromakanějšími zaměřovacími systémy v galaxii.

Pak sebou postava trhla a vypadla mu ze záběru. Příliš si přiblížil obraz, takže ji úplně ztratil, a musel po ní zapátrat vlastníma očima, hezky postaru. Přístroje skafandru ho informovaly o střelbě, ale zdálo se, že jeho směrem nic neletí. Okamžik nato našel svůj cíl: postava neplachtila vzduchoprázdňem, jak očekával, poněvadž se rozplácla o trup šupiny. Od ní se na všechny strany šířilo mračno drobných částic, nejspíš zmrzlých kapek krve.

Byli tam Kolvari. Jejich současné pouzdro sestávalo jen z kompaktního bloku s množstvím víceúčelových končetin,

dokonale uzpůsobeného ke šplhání po složitých mimozemských soustrojích nebo skrze ně. Zřejmě se vynořili z téhož průlezu jako předtím špion a skočili po něm, pistoli mu odebrali prostě tak, že mu příslušnou ruku ušmikli v zápěstí.

Pozdě, pomyslel si Havaer. Mezi zmrzlými kapkami byly i úlomky přilby a část té krve vystříkla z hlavy. Co nejrychleji odnesli špiona či spíše špionku dovnitř a snažili se ji s dostupnou zdravotnickou výbavou přivést k životu, Havaerovi ale bylo jasné, že ta žena už jim nic neprozradí. Tedy kromě jednoho očividného faktu, vyplývajícího z jejího vzezření. Někdo jí rozřezal lebku dlouho předtím, než to zhoubné dílo dokončila kulka. Představa, že si vystřelí mozek z hlavy, ji možná příliš neděsila. Medáři Styčné komise ostatně mají, jak Havaer věděl, bídný život.

Kdyby se bývala dostala na stanoviště pilota, mohla by s celou šupinou skočit do neprostoru, a už bychom ji nikdy nechytili. To nejspíš znamenalo, že jejich kontrašpionážní mise slavila úspěch, ale při pohledu na mrtvolu se Havaer nijak zvlášť triumfálně necítil.

Pak musel samozřejmě s hlášením za náčelníci Laery. Na to se nikdy moc netěšil a byl si sakra jistý, že takovýhle výsledek nebude za vítězství považovat ani ona.

Náčelnice Laery byla někdejší hlavou Intervenční komise Liz, sešlou veteránkou s fyziognomií vyschlé větvičky, křehkou a vyčouhlou po příliš dlouhém pobytu na odposlechových stanovištích v nulové gravitaci. Také byla postrachem svých podřízených, dokonce až takovým, že sám Havaer pořádně nechápal, proč po její roztržce s Liz vlastně skončil na Laeryině straně. Postavil se za ni proti nejsilnějšímu proudu Mordýřovny, jak se tajná služba Kolonií neformálně nazývala. Tou dobou už totiž mocná klika, která stavěla vesmírné archy, ovládla horní kádry Intervenční komise.

Asi to bude prostě tím, že se mě nikdo neptal, na které straně chci být, pomyslel si trpce.

Laery byla odejita, poslána do zasloužené výslužby, jenže se do ní

neodebrala. Místo toho dál řídila Havaera a hrstku dalších loajálních agentů jako svou soukromou špičskou organizaci a udělala si nové přátele. A teď stála na vrcholu světa nebo aspoň balancovala na hromadě nejistých spojenců a neochotných přísluhovačů.

Pořád si nebyl jistý, jak to vlastně dokázala, ale na druhou stranu, ona tuhle hru hrála mnohem déle než on. Byla lidskou tváří Kartelu, byť tváří, která vypadala, jako by brčkem cucala šťávu z citronu. Nějak se jí podařilo udržet se nahoře. Měla přehled o veškerých souvislostech, nikoli jen o malé výseči, kterou viděl jakoby skrz klíčovou díрку Havaer. Kontaktovala mimozemšťanské mocnosti, šílené vědce, dokonce i kriminálníky, a vybudovala ne snad přímo impérium, zato však úhelný kámen, díky němuž měla pod palcem všechny velké říše lidského prostoru.

Za své současné postavení vděčila především Kolektivcům. Sněm spojených Kolektivců se vyznačoval perspektivou, jakou nekalila vnitřní řevnivost, a chtěl pokračovat ve své kompozitní existenci. Architekti ji ohrožovali, a Kolektivci tedy podpořili Kartel i jeho plány vypořádat se s Architektury jednou provždy. Svaly náčelnice Laery dále tvořila Zmařená žeň, jakýsi zločinecký syndikát z Hegemonie, tedy až na to, že ani jedno z těch dvou slov – „zločinec“ a „syndikát“ – nemělo v Hegemonii obvyklý význam. Know-how jí kromě Oka dodával také Zvěstovatel Prach a Havaer ochotně připouštěl, že na tohle už je jeho vlastní know-how krátké. Prach byl záhadou od první chvíle, kdy se objevil na Zemi s varováním před Architektury. Nyní, o více než sto let později, nebyl o nic méně tajemný. Havaer odhadoval, že po zničení Země se ochomýtal kolem lidstva jenom proto, že vývoj mediátorů nabízel potenciální způsob, jak Architektům vrátit úder. A teď možná přesně ten způsob najde tým v Oku: šílený Naeromath Achab, podobně šílený člověk Shinandri a kybernetická mechanika Tokamak Jaine, která vlastně působila docela přičetně a přívětivě, i když jí někdo v minulosti nahradil trup komplikovanými přístroji. Jejich odborné poznatky také dalece přesahovaly jeho platovou třídu, ale zdálo se, že ve spolupráci s podobně vyšinutým

medákem Idrisem Telemmierem mají tihle vědátoři v té válce jistou naději na vítězství.

Tohle byl Kartel. Jeho svaly a sliby poskytly Laery dostatečnou páku, aby se přihnala na Estoc, zmocnila se loděnic a materiálních zdrojů vyčleněných na výrobu vesmírných arch a obsadila jejich vlajkovou loď. Také ji vybavily potřebným vlivem, aby zchladila plnohodnotnou válku, která právě vypukla mezi Koloniemi a Partenonem, a ztlumila ji na tiché pobublávání. Nikdo neskákal nadšením a obě strany do sebe rýpaly a štouchaly, kdykoli měly pocit, že jim to projde. Havaer tudíž neměl nouzi o práci, právě teď ale byla celá Lidská sféra namířena jediným směrem. *Pokud se tedy dá o sféře říct, že někam míří*, pomyslel si s pedantsky nakrčeným obočím.

Když teď opět viděl náčelníci Laery na vlastní oči, byl to důsledek nejčerstvější operace, kterou tak krvavě zakončil. Pozvala si ho, aby se při výslechu šéfa mrtvé špionské medačky kabonil v koutě a doplňoval informace z první ruky.

Jednalo se o morzarina Ravina Okoše Uskara. Rodina Uskarů byla ostatně důležitou součástí kliky Stavitelů, kterou Kartel vystrnadil. A také tou nejvzpornější součástí, už vzhledem k tomu, co všechno jí v zájmu porážky Architektů sebrali. Nejenom Sabaot a suroviny k výrobě arch, ale i většinu jejích mediátorů. Protože k úderu na Architektury bylo zapotřebí především medáků. Oko je přímo hltalo. Lopotili se na směny všude kolem, pátrali v hlubinách Studny, obsluhovali Předvid, cvičili se v duševních disciplínách, které jim údajně umožní bojovat s nemyslitelným protivníkem. Samozřejmě to nebyli jen Uskarovi odvedenci ze Styčné komise. Partenon měl svou novou třídu mediátorek, ve skutečnosti nejspíš také odvedenkyň, jen to nikdo neříkal nahlas, a Oko si půjčilo i je. Skutečnost, že při Havaerově předchozí návštěvě se zde Laery dohadovala s vrchní dohlážitelkou Tact, dávala tušit, že současný stav věcí příliš nevoní ani Partenonu.

Uskaro byl elegantně oděný stařec se stříbřitými vlasy i knírem. Stál tam s onou pseudovojenskou vypjatostí, v jaké se magdanská šlechta vyžívala, pokud se zrovna někde nerozvalovala. Přední strana smaragdově zelené blůzy mu zářila všemožnými

medailemi, stužkami a vyznamenáními. Vypadal s nimi trochu jako kašpar a Havaer předpokládal, že je to záměr, protože Ravin Uskaro nebyl žádný hlupák. A právě teď byl v defenzivě.

„Děkuji vám, že jste si na mě před návratem na Magdu udělal čas, morzarine,“ pronesla bezbarvým hlasem Laery. „Nepotrvá to dlouho.“

„Vyrozuměl jsem, že vaši lidé zavraždili jednu z mých mediátorek.“ Srdnatý pokus o protiofenzivu, to se muselo nechat.

„Nu, těší mě, že oba chceme mluvit o tomtéž.“ Laery se k němu nahnula v křesle – anebo se spíš křeslo i s ní několika trhanými pohyby naklonilo vpřed. Havaer se už mnohokrát ocitl na nesprávné straně od toho sedadla. Bolesti, jimiž Laery evidentně trpěla, jen přižívovaly její odhodlání, současně se vyžívala v rozpacích svých přísluhovačů. Ale morzarin nebyl ničí poskok. Snášel ten pohled stoicky.

„Na vaše pokusy vydolovat informace z našeho projektu už jsem si zvykla,“ sdělila mu stroze Laery. „Čas vynaložený na jejich odvracení pokládám za přiměřené nájemné, jež vám platíme za užívání vašich prostorných zařízení.“ S precizností sobě vlastní mu přisypala sůl do rány. „Ale teď jste do toho zapojil medáky. Vzal jste jednu z živoucích zbraní, kterých máme velice omezenou zásobu, a udělal z ní svou soukromou špionku. A když byla zadržena, nařídil jste jí, ať se zabije. Tím jste okradl lidstvo o nenahraditelný zdroj. Přesně víte, jak *málo* jich máme, dokonce i s mediátory na vodítku Styčné komise. I s Partenonkami. Vyplýtvat jednu z nich na malicherné špionské hrátky je trestuhodné.“

Uskaro zaťal čelist, ale neustoupil. „Myslíte si, že jste si Kolonie ochočila napořád? Myslíte si, že celý váš někdejší lid bude této zradě mlčky přihlížet? Slyšela jste přece, co se v Liz říká. Tomuto svému postavení se těšíte pouze proto, že si na vás zatím nikdo nedošlápl. Okradla jste nás, a ještě před námi máte tajnosti. Zdejší lodě a zařízení jsou naše, nikoli vaše. A nám patří i medáci.“

Medáci nepatří nikomu, pomyslel si Havaer. Ale z právního i morálního hlediska šlo o šedou zónu. Původní medáky Styčné komise omezovalo „vodítko“ vázacích smluv, které z nich

v podstatě dělalo majetek; z převážné většiny to ostatně byli trestanci. Novou třídu koloniálních medáků, založenou s návratem Architektů, tvořili převážně dobrovolníci, to znamená svobodní lidé. A když Kartel ovládl Estoc, zdánlivě dal svobodu i medákům na vodítku. Jakmile by ovšem tito medáci opustili soustavu, opět by se z nich stal majetek, a neměli tedy příliš na vybranou, jestli se do Laeryina velkého projektu chtějí, či nechtějí zapojit.

„Já vím naprosto přesně, co vaši spojenci v Liz říkají, morzarine,“ konstatovala bez obalu Laery. „A oba víme, že si můžou řečnit, jak chtějí. Liz je v této otázce přinejlepším nejednotná. Jakmile se to změní, s radostí jim pošlu delegáta Kolektivců, který jim vyloží, jak jste hodlali řídit tuhle svou malou říši na archách. Jak jste se osobně chystali vybírat, kdo dostane palubní lístek a kdo ne, a většinu jejich světů nechat napospas Architektům. A jak jste zažehli válku s Partenonem, jenom abyste se zbavili několika rivalů. Určitě potom budete tvrdit, že jste činili nesnadná rozhodnutí pro blaho lidstva, ale nevím nevím, jestli se na to budou dívat stejně jako vy.“

„Třeba nedržíte prst na tepu Liz tak pevně, jak si myslíte,“ zavrčel potichu Uskaro. Znělo to natolik sebejistě, až se Havaer chtě nechtě otrásl.

Ale s Laery to ani nehnulo. „Nu, v tom případě nezbývá než sáhnout po osvědčeném biči, že? I kdybyste většinu Liz přinutil tancovat, jak pískáte, znám spoustu dalších, kteří se kategoricky ozvou, pokud se sem přižene koloniální flotila a pokusí se to všechno zabrat. Už byste mohl vědět, že my *ženy* umíme taky mluvit.“

„Překračujete své pravomoce,“ opáčil šeptem Uskaro. „Jste jen úřednice s přebujelou představou vlastní důležitosti. Na váš pád se velice těším.“

Laery se mu dlouze, neochvějně zahleděla do tváře a pak jej mávnutím vyzábělých prstů propustila. Havaer se díval za odcházejícím šlechticem, zahaleným do cárů své vznešenosti jako do pláště, a užíral se starostmi.

RAVIN

Kdyby Ravin Uskaro chtěl, třeba by své spojence – ostatní Stavitele, zbytek klanu Uskarů na Magdě, nativistickou lobby v Liz – dokázal přimět, aby se rozhoupali k akci. Záborem Estoku je Kartel namíchl a pořádně si to u nich rozházel.

Ravin směle čelil té seschlé babizně Laery a nedopřál jí sebemenší uspokojení. Svého synovce Pitera ujišťoval, že vše probíhá podle plánu a ztráty že jsou zkrátka nevyhnutelné. Za vším, co protivník odhalí nebo zboří, se pokaždé skrývá další, velkolepější plán. *Jsme přece magnáti z Magdy, nejmocnější z Kolonií.*

Teprve na palubě své lodi, která se chystala odletět ze soustavy, v bezpečí před zvědavýma očima, se mohl zadívat na svůj vlastní odraz a přiznat si, že se nechal obehřát. Nenáviděná Laery měla doslova a do písmene pravdu. Vyzráli na něj i na Stavitele, ukradli jim tajemství, odhalili jejich dílo a teď ho ještě podržili té habadůře s Okem. Tak oni se chystají udeřit na Architektky? Promrhat všechny medáky, všechny naděje lidstva v nějakém šíleném útoku? Jen ať se Laery pošklebuje nad vesmírnými archami, jen ať jim předhazuje, jak moc se jejich projekt odchýlil od původních humanitárních cílů. *Aspoň bychom ochránili část lidstva!* Architekti pustošili jednu planetu za druhou, nikdy ale nepronásledovali kočovná plavidla Naeromathů, nepřepadali zahradní lodě Partenonek. Běžné lidstvo se přece musí taky zachránit!

Jistě, onomu nevelkému zlomku lidstva, přežívajícímu na archách, by vládli lidé jako Ravin Uskaro, ale to bylo přece Ravinovým posláním. Narodil se do vládnoucí třídy, požehnaný dědičnou nadřazeností. Tak to prostě chodí. Ironií osudu měl pocit, že jeho nejupřímnější protějšky v Partenonu by s ním v tomto bodě souhlasily. Ostatně vzešly z eugenického projektu, který se vymkl kontrole. Jejich zakladatelka pečlivě prošla a vybrala prvky lidstva pro jejich genetickou výbavu, a dala tak vzniknout své „dokonalé rase“. A přece v tom lidé jako Laery nespátřovali nebezpečí!

Dokud ale Partenon zůstával hrozbou, Laery ho mohla používat jako hůl proti Ravinovi, podobně jako nejspíš používala koloniální flotilu jako klacek proti Partenonu. Jak úzkoprsá žena! Jak bezvýznamná zahříváčka kancelářských židlí, a přesto se nějak dokázala vklínit do bodu rovnováhy politického univerza, s prstem na jazýčku vah. Ravin jí mohl přísahat pomstu, kolikrát chtěl, ale právě teď neviděl způsob, jak se té pomsty domoct, leda nasadit všechny své agenty a doufat, že z čúrku informací vyšťouraných z Oka kápne něco užitečného.

A ještě něco ho deptalo. Samozřejmě bylo jedině správné, že náčelníci Laery ukazoval kamennou tvář, ale on své agentce nevydal rozkaz, aby se zasebevraždila. To udělala z vlastní vůle. Mrtvá medačka nikomu neprospěje a on věděl, že s medáky Styčné komise bývají problémy. Proces, při kterém se z nich stávají mediátoři, mívá smrtelné následky a ti, kdo ho přežijí, si odnášejí trvalé poškození mozku. Jenže flotila arch tuhle zásobu mediátorů nutně potřebuje, bez nich by ostatně byla pouhým otrokem rychlotras. Zranitelným a omezeným v pohybu.

Rád by věřil tomu, že poslední zoufalý čin jeho agentky se zrodil z hluboce zakořeněné loajality, kterou se medákům na vodítku pokoušeli vštípit. Laery ovšem z jeho sebejistoty servala tolik vrstev, že v tom začínal vidět spíš útěk.

Nejsem netvor, řekl svému odrazu. Je nezbytné, abychom tyto věci dělali. Je nezbytné, aby si lidstvo zajistilo více mediátorů, ať už jakýmkoli prostředky. Přežití druhu...

Vtom zacinkal zvonek. Ravin předpokládal, že mu volá jeho posádka, aby ho informovala, že loď je připravena na cestu a on si může vlézt do hibernace. Jenže se ukázalo, že hovor přichází odněkud zvenčí. Strnul. Záměrně se tady izoloval, aby se mohl probírat chmurnými myšlenkami a potom s náležitou vyrovnaností čelil vesmíru. Ten, kdo jej teď kontaktuje, se mu bezpochyby snaží něco naznačit. *Dokážeme obejít vaše zabezpečení.*

Laery, odhadoval. Ta ženská prostě nemůže odolat, musí mu v tom vymáchat nos. Vaši špióni se k nám nedostanou, ale naši k vám ano. Tohle uspokojení jí nedopřeje. Ale pak se cinkání

ozvalo znovu, jemný melodický tón vyluzovaný kovovým kladívkem zlehka ťukajícím do skutečného zvonku, poněvadž Uskarové uměli docenit tradiční kvalitu. Zploštil výraz do obvyklé zdvořilé přezíravosti a jeho headware dal komunikačnímu systému signál, ať otevře kanál.

Svou tvář nedokázal tak docela udržet pod kontrolou. Věděl, že se mu rozšířily oči, zaškubalo v obočí. Nebyla to Laery. Místo toho hleděl do až příliš známého a zároveň naprosto nečekaného obličeje.

KAPITOLA 4

OLLI

„Tohle,“ prohlásila Olli, „byla asi ta největší pošahanost, jakou jsem kdy viděla.“

Kittering, usazený za jejími zády v kymácejícím se palankýnu, ve kterém se vezli, vydal krátké zacvakání, nejspíš vyjadřující souhlas. Jeho překladač momentálně zápolil s čerstvou softwarovou záplatou, jež mu zhruba ve dvou případech ze tří umožňovala hovořit s jistými místními druhy jejich vlastním jazykem. Zato jeho schopnost klábosit v kolvulštině se úměrně zhoršila.

„Jsou tady takovýhle šílenosti na denním pořádku?“ pokračovala Olli. Byla připoutaná ve svém kráčedle, přimknutém téměř všemi končetinami k měkké, organické podlaze palankýnu, jednu nohu ovšem vyčlenila na to, aby mohla šťouchat do Tothiatky vedle sebe. Když do ní dloubala, měla pokaždé pocit, že rýpe spíš do zdi než do člověka. Heremon nic neříkala a mlčela i článkovaná kreveta přirostlá k páteři, která byla podle všeho její součástí. Z celé té tothiatské entity měla Olli husí kůži, ale právě teď byla na hodně cizím světě uvnitř hodně cizího státního zřízení a Heremon aspoň vypadala lidsky a zvládala běžnou řeč, mimiku a podobně.

Když přiletěli sem, na svět Desecrat, Olli napůl očekávala, že jí taky nabídnou přeoperování na Tothiatku. Momentálně patřila k oblíbencům essielského mafiána, případně padlého anděla – podle toho, jakým způsobem přeložíte hegemonské koncepty do lidského pojmosloví. A být Tothiatkou zřejmě obnášelo živoucí peklo neustálé formativní bolesti, které vám zároveň propůjčovalo něco na způsob nesmrtelnosti. Což bylo přesně to, co Nevýslovný

Aklu, Břit a Hák u svých poručíků preferoval. Olli zatím potkala tři z nich – a dva z těch tří (říkala si samolibě) ten kontakt nepřežili. Jistě, v jednom případě s tím neměla vůbec nic společného, ale právě teď byla na divném, nevlídném místě, kde se hodila každá morální vzpruha.

Nikdo jí však nenabídl, že jí na záda naroubuje mimozemskou krevetou, se kterou bude nesmrtelná, a sama nevěděla, jestli by se měla urazit, nebo to brát s úlevou. Jelikož se narodila bez většiny běžných lidských končetin, netušila, co by z ní symbiont udělal. *Nejspíš by to považoval za dost mizernej kšeft*, pomyslela si kysele. A navíc, ten zákrok by ji určitě oloupil o schopnost precizního ovládání dronů a jiných dálkově řízených strojů, díky které byla doopravdy užitečná. Vzato kolem a kolem, měla by na celé čáře vítězit úleva, ale přesto ji trochu žralo, že s tím za ní nepřišli.

Jenže Aklu nepatřil k tvorům, kteří se nechají odbýt, když vám něco nabídnou. Byl zakládajícím členem Kartelu Oka, momentálně udávajícího tón galaktické politice, a rozhodl se, že z ní udělá svou společnici na cestách – anebo možná domácího mazlíčka. Byla to s přehledem ta nejděsivější a nejmocnější entita, na jakou kdy Olli natrefila, tedy kromě samotných Architektů, a to, co před chvílí viděla, ji šokovalo tím víc.

Blížili se k čemusi, co se na Desecratu vydávalo za vesmírný přístav. V podstatě se jednalo o obrovitý kovový plát a jakýsi pekelně výkonný gravitický motor, zahroubený do půdy pod ním. Tento mechanismus je spolu s příhodnou bublinou atmosféry vyzvedne až na oběžnou dráhu, kde na ně bude čekat Akluova loď. Což znamenalo, že Olli bude muset vyřešit logistický problém, jak slézt z mohutného tvora, na kterém se právě vezli. Vypadal, asi jako kdyby medúza dorostla velikosti slona a naučila se chodit po souši. Celé to stvoření bylo gumovité a nepříjemné, navíc hrozilo, že mu palankýn ve tvaru královské koruny může kdykoli sklouznout ze hřbetu. Byli v srdci Hegemonie, technologicky nejvyspělejší mocnosti, se kterou se kdy lidstvo setkalo – a která už se zřejmě povznesla nad potřebu efektivity. Pokud Olli věděla, Hegemoňané všechno rádi odkládají na svatého Jindy, z čehož se často stává Nikdy.

Všude kolem se prostírala krajina, která nejspíš představovala džungli. Tvořilo ji cosi, co připomínalo dvanáctimetrová ptačí pera hrající tmavomodrými a fialovými odstíny. Když do nich zkoušela šťouchnout kovovou nohou, vějířovité listy před ní ucukávaly jako rounatci. Tímhle „pralesem“ navíc nevedla žádná cesta, opravdu se rozkládal všude kolem. Díky jakýmsi vibracím nebo signálům se však před jejich prazvláštním ořem neustále rozestupoval a za ním se zase překotně uzavíral.

„Všude mají zahrabané mechanismy,“ sdělila jí krátce po přiletu Heremon. „Když něco potřebuješ, tak to vyčarují, naservírují, uskuteční. Ale nikdy neuvidíš, jak to dělají.“ V tomhle se zřejmě Hegemonie vyžívala. V patřičně pokročilé technologii usilovně se maskující za magii.

Před nimi se nacházel kotouč, který je měl vynést na orbitu. Olli zapřemítala, jestli se jejich lepkavý soumar uráčí pokleknout, nebo jestli z té zpropadené bestie bude muset sešplhat anebo, což by bylo nejhorší, požádat o pomoc. Chtěla s sebou vzít Škorpiona, konstrukční pouzdro kastigarské výroby, které se hodilo ke všemu možnému včetně opravdového válčení, ale prý by se to neslušelo. K čertu s essielskou korektností.

„Takže,“ obrátila se zase na Heremon, „šéf se vrátí s náma?“

Od obřadu, jehož byli před chvílí svědky, neřekla Tothiatka ani slovo. Olli pro to měla pochopení. Taková podívaná se hned tak nevidí, a ani jí po tom nebylo do řeči. Jenže Olli začínalo připadat, že Heremon už se tomuhle tématu vyhýbá až moc dlouho, a tak do ní dloubala znovu, tentokrát prudčeji, až se celý palankýn zakymácel.

Heremon se po ní podívala. Olli by dala přednost zavrčení, zamračení nebo odseknutí. Potom by věděla, na čem je. Jenže Heremon měla v očích slzy. Nefalšované lidské neštěstí. Olli už otvírala ústa, aby z toho vytěžila nějaký nepěkný kapitál, ale pak zjistila, že ji ta nenávist přešla. *Začínám měknout.*

Ona podívaná se odehrála v amfiteátru hluboko v džungli: vyhloubené polokouli široké půl kilometru, vyzděné kamenem

a vybavené ukrytými mechanismy. Čekalo tam sedm Essielů, každý na své vlastní levitační pohovce, každý s družinou lidských kultistů v červených hábitech, nemluvě o hejnu drobných cupitavých Tymeriů a hrstce dalších živočišných druhů, jejichž jména Olli neznala. Jestli tomu dobře rozuměla, tamti rudí, jakoby žabí emzáci pocházejí odsud z Desecratu.

Aklu dorazil se svým vlastním doprovodem, sestávajícím pouze z Olli, Kita, Heremon a zlatě opláštěného Kolektivce, který mu sloužil jako majordomus a tlumočník. Vezl se na vlastním létajícím kanapi, skrývajícím chapadloité protetické končetiny pro případy, kdy šlo do tuhého. Vzhledem k tomu, jakou sílu a rychlost to protetické pouzdro dokázalo vyvinout, byl na rozrušeného Aklua strašlivý pohled; samotnou Olli, fajnšmekra přes kráčedla, však zároveň fascinoval. Zkrátka a dobře, Aklu byl *děsivý* parchant. Svou družinu ovšem zanechal na okraji amfiteátru a sám se sunul kupředu, do samého středu té obří kamenné mísy. Podobně jako ostatní Essielové vypadal jako podlouhlá lastura, postavená na jeden z užších konců. Nahoře byl vějíř tenkých ramen a tykadel, dole hadovité chapadlo, které se právě teď rozvinulo a pustilo se pohovky, aby ho gravitické pole mohlo zvednout do vzduchu. Při tom pohledu se Olli hluboko v břiše zazmítala nevolnost. Na vznášejícím se mimozemšťanovi s ocasem črtajícím holé arabesky a soustavou končetin rozvinutých do vějíře bylo cosi, co se dotýkalo jejích pudů a probouzelo v ní bázeň. Ve spletitých stříbrných kružbách na jeho třímetrové lastuře kolovala rtuť.

„Takže co –“ začala Olli, ale vtom do výšky vyrazily sloupy jakési tekutiny, obklopily Aklua a utvořily pevné, průsvitné mechanismy, které jí až příliš připomínaly krystalové loutky, jaké Architekti posílali do terénu na špinavou práci. Chvíli se nic nehýbalo, a dokonce i Olli poznala okamžik, kdy jejích komentářů není zapotřebí.

Pak vysvitlo světlo. Pořádně nechápala, odkud se vzalo – jestli ty sloupy shromažďují sluneční svit, nebo ho samy generují, nebo co vlastně. Vzduch kolem pilířů se rozechvěl, zaostřil a najednou mezi nimi pableskovaly paprsky, protínající mezilehlý prostor. To

znamenal, že zasahovaly Aklua. Čmáraly po mimozemšťanově lastuře, vypalovaly do ní černé čáry, ze kterých stoupalo množství popela, a zanechávaly v ní nové kanálky. Dělo se to zdánlivě nahodile, omylem. Jako kdyby si ten, kdo ty lasery zapnul, vůbec nevšiml, že mezi sloupy visí ohromná mimozemšťanská škeble. A potom v nich Olli začala téměř rozeznávat vzor. Každá píď každé spáleniny zapadala do určitého řádu, nevyzpytatelně se spojovala s dalšími čarami, a po malých kouskách tak vznikal celý obraz. Anebo to možná bylo písmo, nejčerstvější kapitola dlouhých záznamů, přidaná ke všem těm zdobným zápisům, které už byly do Akluovy schránky vyryty. Olli si napřed myslela, že lasery brázdí jen samotnou lasturu, ale pak si vyvolala zvětšený záběr ze svého krácedla a uviděla, že každá čára se propaluje skrze schránku až do doutnajícího, třesoucího se šedivého masa pod ní. Bolelo to, děsně to bolelo. Viděla to na něm. Akluovo dlouhé chapadlo se kroutilo a svíjelo. V pažích, provádějících trhané posunky, křečovitě škubalo. Před časem už jednoho Essiela viděla umírat – dokonce z rozkazu samotného Aklua. Věděla tedy, jak ladně a delikátně se jejich utrpení může jevit lidským očím.

„Oni šéfa mučej,“ řekla nakonec. „Že jo?“ Žádný lepší výraz než „šéf“, který by vyjadřoval, jak si teď s Akluem stojí, ji nenapadal a nikdo se ji nepokoušel opravit.

„Stručné abstraktní dějiny Háka,“ zahlaholil melodickým hlasem Kolektivec. „Veškeré zločiny a poklesky, jichž se dosud dopustil. Kronika jeho úchylek.“

Doted' měla za to, že všechno to stříbrné krajkoví, kterým byla Akluova lastura protkána, je jen povrchová dekorace. Ale kdepak, kanálky rtuti se zařezávaly hluboko do jeho těla. Popravdě nechápala, jak je možné, že se její šéf nerozpadne na kusy, leda snad kdyby ho drželo pohromadě osobní gravitické pole.

Proč se Aklu, vzpurný anděl, poslušně vrátil? Proč se podřídil tomu, co s ním ksakru dělají? Je přece zločinec, ne? Nekalý živel? A zároveň taky fackovací panák celé jejich kultury. U Essielů musí dokonce i vzpoura probíhat podle přesně daných pravidel a rituálů.

Zapletla jsem se do něčeho šíleného. Měla bych se zdejchnout.

Jenže celý ten několikahodinový proces ji k tomu nestvůrnému škeblounovi kupodivu ještě víc připoutal. Patřila teď do jeho vnitřního kruhu. Sledovat tu ukrutnost byla zřejmě velká čest. A Aklu byl *její* netvor. Měla sto chutí tam vlítnout, rozeřvat se na ostatní Essiely, rozdupat jim hračky a hezky od plic jim povědět, co si o nich myslí. Jenže nebyla tak důležitá, aby je její názor zajímal, a jejich hračky byly z kapalné technologie, takže se rozdupat nedaly. Pořád ji ale dopalovalo a vytáčelo, co s jejím šéfem dělají. V tu chvíli pochopila, že označení „šéf“ není jenom úlitba. Něco ve vzdoru Břita a Háka vůči Hegemonii souznělo s její vnitřní rebelkou, která se nikdy nesmířila se svými vrozenými omezeními.

Potom už bylo načase odejít, vypravit se zpátky do té části vesmíru, ve které se aspoň jakž takž vyznala. Aklu a majordomus se brzy vrátí na *Všemocnou jitřní kosu*, sdělili jí. Napřed mu ale musejí vyplnit nové rytiny rtutí. Další pokračování zločinů, sepsaných pro oči všech ostatních Essielů.

Kříženec mezi medúzou, chobotnicí a slonem, na kterém teď seděla, splaskl asi na půl metru výšky, takže mohla bez jakýchkoli obtíží křepce sestoupit na levitační plát. Dokonce i příšery byly v Hegemonii upraveny k maximálnímu pohodlí.

„Značná radost z odletu,“ prohlásil Kittering, když stanuli na kovové ploše. Olli nemohla než souhlasit.

Plát se hladce vznesl, celý ten ohromný kotouč prostě stoupal na oběžnou dráhu bez jakékoli viditelné pomoci. Olli pocházela z kultury, kde bylo v podstatě otázkou hrdosti nechávat kabely a hadice hezky všem na očích, aby se daly snadněji odstraňovat závady, které se nevyhnutelně vyrojí. Upřímně, z Hegemonie měla vítr. A tohle ještě nebylo na téhle záležitosti to nejšilenější. Intergalaktickou cenu za totální magořinu aspoň podle jejího skromného názoru vyhrála skutečnost, že při stoupání se nedalo zahlédnout doslova nic jiného než džungle, ve které se schovávali žabí obyvatelé. Vyjma nezřetelného amfiteátru v dálce, napůl ukrytého mezi pernatými stromy jako zřícený chrám, nebylo na

planetě vůbec nic. Desecrat sloužil v Hegemonii Essielů jedinému účelu. Brali sem své nezdárné syny, aby je potrestali. Jinak ty pitomé žáby nechávali, ať si dělají, co chtějí. Celý svět vyhrazený jenom k tomu, aby měli Akluovi a dalším nezdárníkům kde našvihat pomyslnou rákoskou.

Anebo ta cena možná patří Akluovi, že se sem pořád vrací a nechává se tou neexistující rákoskou seřezat. Ale Olli sakra dobře věděla, že ona do toho nemá co mluvit. Prostě seděla ve svém kráčedle, nechávala se unášet k obloze technikou, které nerozuměla, přestože byla sama mechanickou, a dumala nad tím, jak se mohlo stát, že zabředla do všeho toho šílenství.

Po návratu na Akluovu loď zamířila nejprve do spodních hangárových palub, aby se ujistila, že některý z jeho pohůnků nerozebral jejího *Božského supu* na náhradní díly. Aklu měl dobré mechaniky, ale každý ten mechanik byl zároveň kriminálním, a ona rozhodně nestála o to, aby v nejméně vhodné chvíli zjistila, že její osobní přibližovadlo rozmontovali a rozprodali. Hangáry na *Všemocné kose* se nevyznačovaly tou hlučnou pracovní atmosférou, na jakou byla zvyklá. Jednalo se zčásti o chrám a zčásti o zvěřinec. Když dokončila diagnostickou kontrolu *Supu* a zase si vlezla do Škorpiona, šla obhlédnout druhý zmíněný element. Protože se jí líbil. Uklidňoval ji. Se zdejšími monstry vycházela lépe než s lidmi, ačkoli i některá ta monstra bylo možné považovat za lidi.

Měli tu jednoho běžného Ogdrua, koordinujícího ty, kteří na *Kose* sloužili jako navigátoři. Hegemonie zatím ještě neměla lidské mediátory – i když potom, co si ten zpropadený Partenon otevřel vlastní mediátorskou franšizu, to nejspíš byla jen otázka času. Kdykoli se božským Essielům zachtělo cestovat neprostorem mimo rychlotrasy, používali tyhle potvory. Pokud Olli věděla, běžní Ogdruové byli mírumilovní vodní tvorové, asi dvakrát větší než člověk, poněkud děsivého vzezření, ale zároveň přemýšlivého založení. Nedali se snadno rozčilit, v dobách své evoluce ovšem bývali vrcholnými predátory předvěkých moří a čas od času se jim

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vládci nestvůrnosti.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.